

77

อากาศปลอดโปร่งได้เพียงวันเดียว หลังจากนั้นหิมะก็โปรยปรายลงมาไม่หยุด เหมือนมีปุ๋ยฝ้ายปลิวว่อนเต็มท้องฟ้า พาให้ศาลาหอเก่งตรงหน้าจมอยู่ในความเลือนราง

"ราชมนตรีเชี่ยวชาญอยู่ในศาลาเหมย บอกว่าหากท่านมาแล้วให้ขึ้นไปหาเลยขอรับ" เห็นพ่อบ้านพาเส็นจงซึ่งมา เหวินชิงที่เฝ้าอยู่หน้าประตูสวนเหมยจึงยิ้มพลางกล่าว

เชี่ยวชาญผู้นี้ลึกล้ำคาดเดายากขึ้นทุกที ถึงกับเดาออกว่าเขาจะต้องมาพบ เส็นจงซึ่งเงยหน้ามองศาลาแปดเหลี่ยมสีแดงสดท่ามกลางลมหิมะที่ดูเลือนราง ก่อนจะก้าวเท้าขึ้นไปบนเนิน

ศาลาเหมยแห่งนี้คือศาลาที่เงินสี่เหนียงทะเล่อทะล่าเข้ามาตอนจะหลบหน้าชูฉินอี นางรู้สึกทอดตอนใจในความฟุ่มเฟือยของพวกคนรวยมาตลอด แต่ชมดอกเหมยก็ต้องทุ่มเงินมหาศาลสร้างศาลาอุ่นไว้บน

• ขอดึงนมอภากา 2

เนินเขาเช่นนี้ หารู้ไม่ว่าศาลาอุนของเซียวอวีแห่งนี้ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นสถานที่ชมเหมย แต่เพื่อใช้หารื้อราชการลับ ฉนังศาลาที่เป็นบานกระจกกันเสียงได้เป็นอย่างดี คนที่นังอยู่กลางศาลาสามารถมองเห็นรอบด้านอย่างชัดเจน แต่คนข้างนอกกลับเห็นคนในศาลาไม่ชัด

เซียวอวีอุนสุรากาหนึ่ง ตรงหน้ามีกระดานหมากล้อมวางอยู่ เขา นังบนม้านังหินรินสุราให้ตนเองพลางดื่มด่ำกับความซุข ได้ยินเสียงประตูกี้ลุกขึ้นยืนพลางยืมต้อนรับ "นังรักมาซ้างนัง ซ้าคิดว้าเจ้าจะมำตั้งแต่เมื่อวานเสียอีก"

เมื่อวาน?

เมื่อวานเขาคิดจะมำเช่นกัน แต่เสียเวลาไปกับมารดาครึ่งวัน ตอนบ้ายยังหลับเกินเวลา ตื่นมาก็เป็นยามไฮ้* แล้ว ทั้งยังต้องไปตรวจตรากองทัพไหนเลยจะมีเวลาเล่า เซียวอวีผู้นี้เหลวไหลมากขึ้นทุกที! รู้ว้าเขามีซ้อสงสัยมากมาย ไม่มาไซซ้อซ้อใจให้เขาที่จวน ยังจะรออยู่ที่นี่ให้เขาเป็นฝ่ายมาหา แถมยังกล้าหัวเราะเยาะเขาที่มำซ้างอีก

เส้นจซึ่งไม่สนใจเขา หันไปส่งเสื่อคลุมให้ทรงเชิงพลางออกคำสั่ง "เจ้าออกไปก่อน หลังเที่ยงค่อยมารับซ้าง"

ทรงเชิงรับคำและถอยออกไป

เส้นจซึ่งนังลงตรงซ้ามเซียวอวี หยิบกาสุรามารินจอกหนึ่ง เป็นสุราจินหวา** ซันดี กลิ่นหอมเข้มข้นยาวนาน ต้มลงไปแล้วความร้อนปล้นแผ่จากลำคอไปถึงท้องน้อย เขาผงกศีรษะ "สุราดี" เหลือบมองกระดานหมากล้อม

* ยามไฮ้ หมายถึงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

** สุราจินหวา เป็นชื่อเรียกสุราเหลืองคุณภาพดีที่หมักในเมืองจินหวา มณฑลเจ้อเจียง โดยใช้ข้าวเหนียวเป็นวัตถุดิบ

บนโต๊ะและเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่า "พี่เขี้ยวช่างว่างเหลือเกิน!"

"ข้ารอน้องรักอยู่นี้แหละ" เขี้ยวอวีไม่โกรธ นั่งลงตรงข้ามเส้นจางซึ่งอย่างยิ้มแย้มและสง่หมากสีดำให้เขา "น้องรักมาเดินหมากกับข้าสักตาดีหรือไม่"

เส้นจางซึ่งผลักหมากสีดำที่เขี้ยวอวีส่งให้ออกเบาๆ "ประทุมเช้าวันนี้ไฉนจู่ๆ ฝ่าบาทจึงทรงถามถึงเรื่องอันซึ่งโหวขอลาป่วย" ความจริงเขาอยากถามว่าสองวันนี้ที่ฝ่าบาททรงโยกย้ายกำลังทหารหลายครั้งเป็นเพราะอันซึ่งโหวรอไม่ไหว จะลงมือแล้วใช่หรือไม่

เขี้ยวอวีเป็นเสนาบดีกรมทหาร ทั้งยังเป็นขุนซื้อที่ฮ่องเต้โปรดปรานและไว้วางใจมากที่สุด ไม่มีทางที่เขาจะไม่รู้แผนการของพระองค์ ไม่นานเรื่องทั้งหมดอาจเป็นแผนการของจิงจอกอย่างเขา! เพียงแต่ราชโองการที่เขาได้รับมาเป็นราชโองการลับ เส้นจางซึ่งจึงถามตรงๆ ไม่ได้

"ในฐานะลูกเขย เป็นห่วงสุขภาพของพ่อตาย่อมเป็นเรื่องปกติ แต่ข้าไม่ใช่พยาธิในท้องของฮ่องเต้สักหน่อย จะรู้ได้อย่างไรเล่า" เขี้ยวอวีส่ายหน้าช้าๆ และเปลี่ยนเรื่อง "ได้ยินว่าท่านบำไปตกลงกับสุหยินผู้เฒ่าเซวีย จะแต่งคุณหนูสืบแห่งจวนอันซึ่งโหวให้น้องรักหรือ"

"เอ่อ..." เส้นจางซึ่งสีหน้าไม่เป็นธรรมชาติ เรื่องนี้เขาเองก็เพิ่งรู้เมื่อวานหลังจากให้ทรงเชิงไปสืบมา อันซึ่งโหวจะก่อกบฏบีบให้ฮ่องเต้สละบัลลังก์ฝ่ายเขากลับประกาศใจแจ้งว่าจะแต่งงานซ้อนทั้งที่มีภรรยาอยู่แล้วและเข้าเป็นพันธมิตรกับฝ่ายตรงข้าม เรื่องนี้หากรู้ถึงพระกรรณขององค์ฮ่องเต้ จะทรงคิดอย่างไร

เขี้ยวอวียังรู้เรื่องแล้ว ฮ่องเต้จะไม่ทรงทราบหรือ เส้นจางซึ่งหลัง

เหงื่อเย็น

แต่มารดาเองก็ถูกหลอกเช่นกัน หาได้มีเจตนา เรื่องนี้เกี่ยวพันถึง วงศ์ตระกูลและชีวิตเขา แม้เซียวอวี่จะเป็นพี่ชายที่สนิทสนม เขาก็มีอาจ ยอมรับ

"เจ้านี่นะ..." เซียวอวี่ถอนหายใจ "การเมืองก็เหมือนสงครามที่ไม่มีเลือด สงครามก็คือการเมืองที่เปื้อนเลือด ข้าบอกเจ้าแต่แรกแล้วว่า อย่าสนใจแต่เรื่องนำทัพออกศึก ต้องใส่ใจการเมือง คอยสังเกตคน รอบข้างบ้าง เจ้าก็ไม่ฟัง" เขาหยุดครู่หนึ่ง "หากมิใช่เพราะนิสัยเถรตรง มีคุณธรรมของเจ้าทำให้ฮ่องเต้ทรงวางพระทัย เจ้ามีสิบหัวยังไม่พอให้ตัด เลย!"

นี่เป็นความจริง ก่อนหน้านี้หากไม่ได้เซียวอวี่เตือน แค่ 'หนังสือแผนที่ต้าโจว' ที่เรียบเรียงขึ้นใหม่ก็เพียงพอจะยึดอำนาจทหารในมือเขาไปแล้ว

เสิ่นจงซิงฟังแล้วทำให้อ่อนลง แต่ยังไม่ยอมแพ้ "ใครจะไปอดทนกับพวกท่านไหว ทั้งที่เป็นเรื่องเล็กน้อย อยากได้แย่งมา ตะเกี๋ยงเรื่อง ไยต้องอ้อมค้อมกววนไปมาด้วย!" เขาแค้นเสียงหยัน "การเมือง บัดชบอะไร ข้าว่าเป็นพวกอันธพาลไร้สัจจะซิงดีซิงเด่นกันมากกว่า"

"กรณี่ของเจ้าไม่ใช่อันธพาล!" เซียวอวี่ซึ่งตาใส่เขา "เรียกว่าแย่งแย่ง ด้วยกำลังต่างหาก"

เสิ่นจงซิงตบโต๊ะดังปัง "ถึงอย่างไรก็ดีกว่าพวกที่ซอบวางแผนลับหลัง!"

"แล้วความหมายของเจ้าคือ..." เซียวอวี่หน้าแดงก่ำ "ขอเพียงมีกำลัง มากพอ อยากได้บัลลังก์ทองก็สามารถเอื้อมมือออกไปแย่งแย่งได้หรือ"

นี่ใช่เรื่องเดียวกันเสียที่ไหน เส้นจางซึ่งถูกแย่งจนได้แต่จ้องเขี้ยวอวี่
อย่างพูดไม่ออก

เขี้ยวอวี่น้ำเสียงอ่อนลง "น้องรักยังจำได้หรือไม่ว่าหกปีก่อนเงินซีถึง
เสนาบดีกรมอากรตายได้อย่างไร"

เสนาบดีกรมอากรเงินซีถึงเป็นบิดาของเงินสี่หนึ่ง และเป็นพ่อตา
ที่เขาเกลียดชังกระดูกดำ เขาหรือจะจำไม่ได้ว่าอีกฝ่ายตายอย่างไร

เส้นจางซึ่งไม่เสียเวลาคิด โพล่งออกไปทันที "ตายเพราะจับกลุ่ม
ตั้งค่ายพรรคของตนเอง วางแผนก่อกบฏ!"

เขี้ยวอวี่แววตาแข็งกร้าว "เสนาบดีกรมอากรตำแหน่งเล็กๆ หนึ่ง
ไม่มีอำนาจทางทหาร สองไม่มีศักยภาพ เขาจะเอากำลั้งที่ไหนมาก่อกบฏ"

"เรื่องนี้..." เส้นจางซึ่งผงะ โพล่งออกไปว่า "เขาติดตามเงินกั้วกง
เป็นฝ่ายสวีที่จ้งรักภักดี!"

เงินกั้วกงสวีบิวถือกำเนิดจากตระกูลชาวบ้านเหมือนเขา ที่แตกต่าง
คือสวีบิวเริ่มต้นจากการเป็นนายทหาร ใต้ขึ้นมาเป็นนายกอง ก่อนจะ
มาเป็นรองแม่ทัพ จวบจนปีที่อายุสี่สิบสามถึงได้กลายเป็นแม่ทัพใหญ่
ผู้ห้ามหาญเชี่ยวชาญการศึก เป็นที่ชื่นชอบขององค์หญิงหมิงเยวี่ย สุดท้าย
หย่าภรรยาและแต่งงานใหม่กลายเป็นราชาบุตรเขยที่ได้รับความโปรดปราน

ภายหลังอาศัยการเข้าสังคมอย่างคล่องแคล่วขององค์หญิงหมิงเยวี่ย
และเครือข่ายความสัมพันธ์อันแข็งแกร่งของนาง จู่ๆ ตำแหน่งของสวีบิว
ก็ก้าวกระโดด ได้เป็นเงินกั้วกงผู้อยู่ใต้คนเพียงคนเดียว แต่อยู่เหนือคน
นับหมื่นในเวลาเพียงไม่กี่ปี อำนาจล้นเหลือจนไม่เห็นใครอยู่ในสายตา
แม้แต่ฮ่องเต้เองยังต้องไว้หน้าเขา

อำนาจมักจะทำให้คนเกิดความละโมภ เนื่องจากกุมอำนาจอยู่มาก ความทะยานอยากของเงินกัวงจึงมากขึ้นเรื่อยๆ ผืนแผ่นดินนี้เขาช่วงชิง มาด้วยดาบที่เป็นเลือด เรื่องอะไรจะให้ฮ่องเต้ตั้งครอบครัวของตัวเอง เขาเริ่มเกิดความคิดทรยศ ความขัดแย้งระหว่างฮ่องเต้กับขุนนางตั้งเครียด ขึ้นทุกวัน ในที่สุดอดีตฮ่องเต้ก็ตัดใจลงมืออย่างเหี้ยมโหดเมื่อหกปีก่อน ประหารครอบครัวของเงินกัวงทั้งตระกูลด้วยข้อหาวางแผนกบฏ แม้แต่ องค์หญิงหมิงเวียเองยังไม่รอด เห็นได้ว่าอดีตฮ่องเต้เกลียดชังพวกเขา มากเพียงใด

เงินซึ่งถึงเป็นขุนนางฝ่ายสวี่ผู้จงรักภักดี ติดตามและเชื้อฟิงเงินกัวง สวี่ปู้วทุกเรื่อง เมื่อเงินกัวงล้ม สกุลเงินจึงล้มตามไปด้วย

"เป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือ" เชี่ยวอวีร์ินสุราให้เสินจงซึ่งจนเต็มจอก "น้องรักลองคิดว่าตอนนั้นสวี่ปู้วหมายปองบัลลังก์ ขุนนางที่อยู่ฝ่ายเดียวกับเขามีมากมาย นอกจากไม่กี่คนที่เขานักโทษร้ายแรงแล้ว อดีตฮ่องเต้ไม่ทรงเอาผิดเรื่องราวในอดีตเลย แม้แต่อัครเสนาบดีเกิงผู้เป็นกุนชือของ สวี่ปู้วในตอนนั้นยังต้องโทษแค่จำกัดบริเวณเท่านั้น ไฉนอดีตฮ่องเต้ จึงทรงประหารแต่ครอบครัวของเสนาบดีเงิน" เขามองเสินจงซึ่งตาไม่กะพริบ "หากจะว่ากันตามตำแหน่ง เสนาบดีเงินตำแหน่งไม่สูงเท่าอัครเสนาบดีเกิง หากจะว่ากันตามความผิด ความผิดของเสนาบดีเงินก็ไม่หนักหนาเท่า อัครเสนาบดีเกิง!"

ความคิดบางอย่างวาบผ่านไป เสินจงซึ่งสิ้นสะท้านและสายหัว แรงแจกจากสุราขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

"ตอนนั้นเงินกัวงมีอำนาจมหาศาล อดีตฮ่องเต้ต้องอยู่ภายใต้

การควบคุมของอีกฝ่ายหลายปี แต่กลับไม่กล้าว่าความกำจัดเขา เป็นเพราะอะไร" เขียวอวีถามเองตอบเองพลางอธิบายว่า "เป็นเพราะต้าโจวกำลังเกิดสงครามชายแดน แต่ละแคว้นจ้องจะโจมตี อดีตฮ่องเต้ทรงขาดเขาไม่ได้"

"แต่สุดท้ายก็ทรงฆ่าเขาอยู่ดี!" เส้นจิงซึ่งพูด

หมายปองราชบัลลังก์เป็นความผิดร้ายแรง โอรสสวรรค์คงคิดก็ยอมไม่ได้ทั้งนั้น

"ใช่ ทั้งที่รู้ว่าขาดเขาไม่ได้ แต่กลับประหารอย่างไม่ลังเล" เขียวอวีถามเส้นจิงซึ่ง "เจ้าว่าเป็นเพราะอะไร"

เส้นจิงซึ่งหน้าซีด ส่ายหน้าแรงๆ

"เป็นเพราะเจ้า" เขียวอวีพูดเน้นย้ำทีละคำ

"ข้า..." เส้นจิงซึ่งซึ่งจุมูกตนเอง ไบหน้าซีดเผือดกว่าเดิม

"ใช่" เขียวอวีไบหน้าเคร่งขรึม "เพราะต้าโจวมีเจ้า ตอนนั้นของศิรัชทายาทกับอดีตฮ่องเต้ทรงเชื่อมันในตัวเจ้า และมันใจว่าสักวันหนึ่งเจ้าจะกลายเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้ห้าวหาญเก่งกาจคนที่สองที่จะมาจัดศัตรูรอบทิศแทนสวีปัว ปกป้องราษฎรของต้าโจวให้ปลอดภัยได้"

เพราะอย่างนี้ถึงได้ฆ่าเงินกั๊วกองอย่างไม่ลังเล!

แม้ไม่อยากจะรับมาตลอด แต่ย้อนคิดถึงเจ็ดปีก่อนที่อดีตฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับเขาตั้งแต่เขาเริ่มเป็นขุนนาง หกปีก่อนหลังจากชนะศึกครั้งแรก ครอบครัวยุติเงินกั๊วกองก็ถูกประหารและริบทรัพย์ด้วยข้อหากบฏ...

เหนือเย็นของเส้นจิงซึ่งพลันไหลลงมา

"หรือว่าเรื่องครอบครัวของเสนาบดีเงินกั๊วก็เป็นเพราะ..." เขาก็อึก

ไม่มีแรงจะพูดต่อไป

เสิ่นจงซึ่งไม่กล้าคิดต่อ หรือจะบอกว่าเขาไม่ยากแบกรับความ
รับผิดชอบอันหนักอึ้งนี้ ในอดีตเป็นเพราะถูกลบหลู่ดูหมิ่น ทำให้เขา
เกลียดครอบครัวของเงินสี่เหนียงมาก ภายหลังพอเสนาบดีเงินต้องโทษ
เขารู้สึกเพียงสะใจ แต่กลับไม่ได้ขบคิดให้ลึกซึ้ง บัดนี้ย้อนคิดดูแล้วรู้สึก
แค้นหลังเย็นวาบ ขนลุกชูชันใด

ขณะที่เขากำลังรู้สึกผิด เขียววี้กลับไม่เปิดโอกาสให้เขาหลบเลี่ยง
"ฮ่องเต้ทรงต้องการใช้งานเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงต้องกำจัดทุกคนรอบตัวเจ้า
ที่จะส่งผลต่อเจ้าในอนาคต เสนาบดีเงินเป็นคนทำดีกับผู้อื่นเพื่อหวังผล
ทั้งยังมีน้ำอวดน้ำน้ารู้จักรอโอกาส หากเก็บเขาไว้ อีกหน่ออาศัยฐานะ
พ้อตากับลูกเขย ยากจะรับรองได้ว่าเขาจะไม่เปลี่ยนเจ้าให้กลายเป็น
เงินกัวกงคนที่สองผู้เต็มไปด้วยความทะยานอยาก!" เขาพูดถึงทางเลือก
อีกทาง "ฆ่าครอบครัวของเสนาบดีเงินทั้งตระกูลโดยเหลือน้องสะใภ้ไว้
คนเดียวเท่านั้น ไม่ใช่เพราะฮ่องเต้ทรงเห็นแก่เจ้าจึงไม่ฆ่านาง และมีใช่
เพราะเป็นสมรสพระราชทานของอดีตฮ่องเต้จึงฆ่าไม่ได้..."

เสิ่นจงซึ่งนั่งตัวตรง "แล้วเป็นเพราะอะไร"

"เพราะฮ่องเต้ทรงอยากปั้นเจ้าให้เป็นแม่ทัพใหญ่ผู้หาญเก่งการศึก
เหมือนเงินกัวกง แต่ก็ทรงกลัวว่าเจ้าจะกลายเป็นเงินกัวกงคนที่สอง"
เขียววี้มองใบหน้าซีดเผือดของสหายรักและเอ่ยซ้ำๆ "เนื่องจากมีบทเรียน
จากเงินกัวกงมาแล้ว ฮ่องเต้จึงไม่ยอมให้บ้านพ้อตาของเจ้ามีอำนาจ
ล้นเหลืออีก สังหารครอบครัวของน้องสะใภ้ ทำให้นางไม่มีบ้านให้กลับ
ตรงกับข้อยกเว้น 'สามไม่ไป' ของกฎหมายต้าโจวพอดี"

สมัยโบราณกำหนด 'กฎเจ็ดออก' สำหรับบุรุษ ขณะเดียวกันก็มี 'สามไม่ไป' เพื่อป้องกันไม่ให้ภรรยาถูกบ้านสามีหย่าร้างตามอำเภอใจ หนึ่งในข้อยกเว้นนั้นคือ 'ภรรยาไม่มีบ้านให้กลับถือเป็นข้อยกเว้น' หมายถึงหากภรรยาไม่มีบ้านเดิมให้กลับมีอาจหย่าร้างได้ ฮองเต๋ทรงประหารครอบครัวเงินสี่เหนียงทั้งหมด เท่ากับเป็นการทำให้นางมีเงื่อนไขสอดคล้องกับข้อยกเว้นในการหย่า เมื่อเป็นเช่นนี้แม้ว่านางจะละเมิดกฎเจ็ดออก ฮองเต๋ก็สามารถปฏิเสธฎีกาขอหย่าร้างหรือตกลงหย่าร้างของสกุลเส้นได้อย่างเปิดเผย บังคับให้พวกเขาอยู่ด้วยกันเพื่อไม่ให้เส้นจงซึ่งมีโอกาสแต่งงานกับตระกูลที่มีอำนาจและกลายเป็นเงินกู้วงคนที่สองหลายเรื่องราวที่ถูกกละเลยไปในอดีตปรากฏขึ้นตรงหน้าในชั่วพริบตา เส้นจงซึ่งรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องยาวของเขาประสานเข้าด้วยกันและบิดแรงๆ "เช่นนี้แสดงว่างานเลี้ยงฉลององค์ชายสิบอายุครบเดือน พระนางเจิ้งกั๋วเพยมีรับสั่งให้ข้าพเจ้าภรรยาไปร่วมงานด้วยเป็นพระประสงค์ขององค์ฮองเต๋อย่างนั้นสิ"

"ทรงให้ความสำคัญกับเจ้าถึงเพียงนี้ จะไม่ทรงทราบได้อย่างไรว่าเจ้ากับน้องสะใภ้แยกกันอยู่มาห้าปีแล้ว จนถึงบัดนี้ยังไม่มีบุตรด้วยกัน" เขียววอวิ้มองเขาด้วยสายตาที่บ่งบอกว่าในที่สุดเจ้าก็ตระหนักได้ "ฮองเต๋กำลังบอกเจ้าเป็นนัยว่าพระองค์ให้ความสำคัญกับภรรยาของเจ้ามาก แม้นางจะไร้บุตรสืบสกุลก็ใช้ว่าเจ้าจะหย่านางได้ตามอำเภอใจ" เมื่อเห็นเส้นจงซึ่งหน้าบึ้งตึง เขียววอวิ้มองอธิบายต่อ "เจ้าอย่าโทษว่าฮองเต๋ไม่เข้าพระทัยเจ้าเลย ตอนนั้นที่ทรงเก็บเงินสี่เหนียงไว้แม้จะมีแผนการก็จริง แต่ฮองเต๋ทรงเห็นว่านางรักเจ้าอย่างลึกซึ้ง ในอดีตหากมิใช่เพราะนาง

พระองค์เองก็มีอาจปกป้องเจ้าให้มีชีวิตอยู่มาจนถึงวันนี้ได้" เขาถอนหายใจ "ข้ากับฮ่องเต้เองยังเปลี่ยนแปลงไปตั้งมาก คิดว่านางเองก็น่าจะเติบโต และเป็นผู้ใหญ่ขึ้นบ้าง รู้จักเชื้อฟิงและโอรนอ่อนผ่อนปรน สักวันพวกเจ้าน่าจะละทิ้งความแค้นในอดีตได้" เขียวอวีส์่ายหน้า "คิดไม่ถึงว่าจะทำให้เจ้าต้องเสียเวลาหลายปีขนาดนี้"

'หากมิใช่เพราะนาง พระองค์เองก็มีอาจปกป้องเจ้าให้มีชีวิตอยู่มาจนถึงวันนี้ได้'

จะเป็นไปได้อย่างไร ด้วยความสงสัย เส้นจิงจึงเอาแต่จ้องเขียวอวีส์ โดยไม่พูดไม่จาสักคำ

"เจ้าก็รู้ว่าภรรยาของข้าเป็นสหยากรักกับน้องสะใภ้" เขียวอวีส์ตอบอย่างเปิดเผย "ในอดีตเสนาบดีเงินวางแผนทุกอย่างเพื่อเกี่ยวดองกับเจ้า ด้วยการสมรส แน่จนกว่าเพราะอยากใช้แผนสาวงามซื้อใจเจ้า" เขายิ้มมองเส้นจิงซึ่ง "คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะไม่เกรงกลัวอำนาจเขา ภายหลังพอเจ้าแต่่งอีเหนียงใหญ่เข้ามา เงินก็วิ่งกับเสนาบดีเงินต่างผิตหวังและคิดจะสังหารเจ้า แต่ได้น้องสะใภ้คุกเข่าอ่อนนวยอยู่หน้าห้องหนังสือของเสนาบดีเงินทั้งคืน ทั้งยังสาบานเป็นมั่นเหมาะว่าจะเกลี้ยกล่อมเจ้าให้หันมาฟังฟังเงินก็วิ่งให้ได้ เสนาบดีเงินถึงได้ใจอ่อน ทำให้เจ้ารอดพ้นเคราะห์หรือครานั้น หาไม่แล้วด้วยอำนาจของเงินก็วิ่งในตอนนั้น ต่อให้อดีตฮ่องเต้กับองค์รัชทายาทคิดปกป้องเจ้าก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แม้จะรอดชีวิตมาได้ เจ้าก็ต้องติดคุกหลายปี"

นี่คงเป็นลิขิตสวรรค์กระมัง เรื่องราวผ่านมาหลายปี ย้อนคิดดูอีกครั้งแล้ว เขียวอวีส์ยังคงรู้สึกทอถอนใจ

หากตอนนั้นเงินก็วกงลงมือสังหารเส้นจิ้งซึ่ง ไม่นานตอนนี้แผ่นดิน
 ต่ำใจอาจเปลี่ยนเจ้าของไปแล้ว ครอบครัวของเงินสี่เหนียงจะไม่มีจุดจบ
 อนาคตเช่นนี้ นางเองก็คงกลายเป็นองค์หญิงที่ได้รับความโปรดปราน
 อย่างสูงไปนานแล้ว ในอดีตนางตั้งใจช่วยเหลือเส้นจิ้งซึ่งอย่างเต็มที่ทุ่มเท
 ความรักทั้งใจให้เขา นางเคยคิดหรือไม่ว่าจะมีวันนี้

ในหัวของเส้นจิ้งมีแต่เสียงหึ่งๆ เหมือนกำลังฟังภาษาที่เขาไม่เข้าใจ
 เขาได้ยินทุกถ้อยทุกคำอย่างชัดเจน แต่พอมารวมกันและถ่ายทอดไปที่
 สมองกลับไม่เข้าใจว่าหมายความว่าอะไร

"หากนางทำเรื่องแบบนี้จริง โฉนจึงไม่มาทวงความดีความชอบกับข้า"
 แม้จะแย้งไปด้วยความปากแข็ง แต่ในใจกลับมีเสียงหนึ่งซัดถามไม่หยุดว่า
 นางหรือจะทำแบบนี้ ในสมองปรากฏภาพคืนวันแต่งงาน

เขาเปิดผ้าคลุมศีรษะสีแดงและเห็นดวงหน้าเล็กอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา
 ดวงตาคู้งามทอประกายระยิบระยับขณะจ้องมองเขาและเอ่ยว่า

'...ข้ารู้ว่าวางแผนให้ท่านแต่งงานกับข้าแบบนี้ทำให้ท่านไม่พอใจมาก
 แต่ข้าขอบท่านจากใจจริงตั้งแต่เห็นท่านครั้งแรกที่สนามฝึก...ท่านอย่าโกรธ
 เลยนะ อีกหน่อยข้าจะตั้งใจทำดีกับท่าน จะดีกับท่านเพียงคนเดียว!'

ปีนั้นนางอายุแค่สิบเอ็ด บริสุทธิไร้เดียงสาเหมือนดอกจุกวี* ที่ยังไม่
 แยมบาน

ตอนนั้นเขาเองก็ไม่เข้าใจ ต่อให้เงินสี่เหนียงจะชอบเขามากเพียงใด
 แต่เสนาบดีเงินสามารถตัดใจส่งนางออกเรือนทั้งที่ยังเด็กขนาดนี้
 ได้อย่างไร ให้ตายก็ไม่ยอมให้เขาเปลี่ยนกำหนดแต่งงานและเลื่อนการ

* จุกวี หมายถึงดอกเดซี่

เจรจาแต่งงานออกไปอีกสองปี

ที่แท้ทั้งหมดเป็นแผนการ

รวมถึงเรื่องที่เขาบุกเข้าไปในห้องนอนนางอย่างไม่ตั้งใจด้วย นางไม่ใช่คนวางแผน เป็นบิดามารดานางต่างหากที่วางแผนกับพวกเขาหาไม่แล้ว เด็กผู้หญิงอายุสิบเอ็ดอย่างนางจะสามารถวางแผนการที่สมบูรณ์แบบออกมาได้อย่างไร จะบงการบ่าวทั้งหมดในจวนเสนาบดีและล่อเขาเข้ามาติดกับที่ละชั้นได้อย่างไร ตอนนั้นหากมิใช่เพราะพ่อบ้านของจวนเสนาบดีชี้ทางผิด เขาหรือจะทะเล่อทะล่าเข้าไปในห้องนอนนาง

"ข้าก็ไม่รู้ว่าไฉนนางจึงไม่ได้ทวงบุญคุณจากเจ้า" เซียวอวี๋ตอบอย่างจริงจัง "แต่นี้เป็นเรื่องที่ดีตกรรยาของข้าเล่าให้ข้าฟังด้วยตนเอง" เป็นเพราะภรรยาที่จากไปแล้วของเขามีอาจทนเห็นเงินสี่เหนียงท่วมเททั้งหัวใจแต่กลับต้องอยู่อย่างอ้างว้างโดดเดี่ยวจึงได้เล่าเรื่องเหล่านี้ให้เขาฟัง บอกให้เขาตกเดือนสหายรักเส้นจงซึ่งว่าให้ตีกับเงินสี่เหนียงน้อย

น่าเสียดายที่ตอนนั้นเขากำลังมุ่มมั่นช่วยฮ่องเต้วางแผนกำจัดฝ่ายเงินก๊วกง อยากสร้างความขัดแย้งระหว่างเส้นจงซึ่งกับพ่อตาด้วยซ้ำไป แล้วจะเตือนให้เส้นจงซึ่งทำดีกับเงินสี่เหนียงภายใต้ความเสี่ยงที่เขาอาจถูกเงินสี่เหนียงพ่อลูกซื้อใจไปได้อย่างไร

"ข้าไม่เชื่อ!"

ครอบครัวของเงินสี่เหนียงตายเพราะเขา นางทู่เม่ให้เขาทั้งชีวิตแต่กลับมีจุดจบน่าอนาถแบบนั้น คิดถึงร่างที่เบาปานปุยหิวของนางในอ้อมกอดเขานั้น หัวใจเขาพลันหนักอึ้งจนหายใจไม่ออก เขาลุกพรวดทันใด "ทั้งหมดเป็นเรื่องที่ท่านแต่งขึ้นทั้งนั้น!" เขาย่ำเท้าไปมาในศาลาเหมย

อย่างขมอารมณ์

ครั้นคิดว่าชีวิตสมรสของเส้นจงซึ่งดำเนินมาถึงวันนี้ ตนเองกับฮ่องเต้ ก็มีส่วนวางแผน ดวงตาของเซียวอวี่ฉายแววละเอียดใจ เย้ยด้วยน้ำเสียง ทุ่มลึกว่า "ข้าเพียงแต่เล่าเรื่องในอดีตให้เจ้าฟังเท่านั้น จะเชื่อหรือไม่ แล้วแต่เจ้า" ก่อนจะพูดต่อด้วยความหวังดีว่า "ข้าพูดมาตั้งมากมายก็แค่อยากบอกความจริงเรื่องหนึ่งกับเจ้าว่าฮ่องเต้ไม่ทรงปรารถนาให้เจ้าแต่งงานกับตระกูลใหญ่ใดๆ ในราชสำนักทั้งนั้น"

เส้นเลือดบนหน้าผากของเส้นจงซึ่งนูนขึ้นมา "ข้าไม่เคยคิดจะเกี่ยวดองกับอันซึ่งโหด!"

เซียวอวี่หัวเราะ "ข้ารู้ ข้ารู้..." ก่อนสีหน้าเขาจะหม่นลง "ผ่านมาหลายปีแล้ว น้องรักยังไม่มีบุตรที่เกิดจากภรรยาเอกสักคน ฮ่องเต้เองก็ทรงเปลี่ยนความตั้งใจเดิมแล้วล่ะ" เขามองเส้นจงซึ่ง "หากน้องรักไม่ยอมเสียเวลาแบบนี้ต่อไป ทำให้ชีวิตถูกทำลาย ข้าจะขอให้มารดา รับนางเป็นลูกบุญธรรม ขจัดข้อยกเว้น 'สามไม่ไป' นี้เสีย จากนั้นฮ่องเต้จะพระราชทานสมรสให้เจ้าทันที"

"ข้าไม่หย่าภรรยา!" เส้นจงซึ่งนั่งลง รินสุราจากกาดืมเข้าไปสามจอก ติดๆ กัน

นี่นะหรือไม่หย่า

"วันที่น้องรักกลับถึงเมืองซึ่งจริง องค์หญิงหกทรงเห็นเจ้าแล้วก็พึงใจในตัวเจ้า ฮองเฮาเคยทูลขอให้ฝ่าบาทพระราชทานสมรส แต่ฝ่าบาทไม่ตกลง..." เซียวอวี่ไม่สะทกสะท้านกับโทสะของสหายรักแม้แต่หน่อย ปากยังพูดต่อไปว่า "ฝ่ายองค์หญิงห้าแม่จะถือกำเนิดจากนางกำนัลก็จริง

แต่เป็นกุลสตรีที่อ่อนโยนและไม่มีความทะเยอทะยาน พระประสงค์ขององค์ฮ่องเต้คือหากเจ้าตั้งต้นจะหย่าภรรยาและแต่งงานใหม่ พระองค์จะพระราชทานสมรสให้เจ้ากับองค์หญิงห้า" เชี่ยววอวียิ้มมองเส้นจางซึ่ง "น้องรักมีวาสนาเรื่องสตรีไม่น้อยเลยจริงๆ!"

เส้นจางซึ่งแค้นเสียงหีนึ่งคำและดื่มสุราต่อ

เชี่ยววอวียิ้มอย่างไร้อารมณ์ขัน "แต่ข้าไม่เห็นด้วยที่น้องรักจะแต่งงานกับองค์หญิงห้า การเกี้ยวพาราสีกับเชื้อพระวงศ์ ข้าเร็วฮ่องเต้ย่อมต้องระแวงเจ้าแน่ มีผู้น้องรักเลื้อยสตรีจากตระกูลที่มีอำนาจไม่มากและกราบพูลพระองค์ หากเจ้าหย่าภรรยาเมื่อใด พระองค์ต้องพระราชทานสมรสให้แน่ ทำให้อันซึ่งโหมหมดโอกาส" รวากับไม่เห็นใบหน้าบึ้งตึงของเส้นจางซึ่ง เชี่ยววอวียังคงพูดต่อ "หรือไม่น้องรักก็ยกสูหยินห้าขึ้นเป็นภรรยาเอกเสียเลย เจ้ามีความรักลึกซึ้งกับนางอยู่แล้ว ถึงอย่างไร่อมดีกว่าแต่งงานแปลกหน้าอย่างฉุกฉะลุก" สูหยินห้าที่เชี่ยววอวีพูดหมายถึงซูชินอี่ ด้วยรู้ว่าเส้นจางซึ่งรักใคร่ นาง เชี่ยววอวียอมไม่เรียกนางว่าอี่เหนียงต่อหน้าเขา

เส้นจางซึ่งกระแทกกาสุราลงบนโต๊ะ "ข้าบอกแล้วว่าข้าไม่หย่าภรรยา!"

ไม่หย่าก็ไม่หย่าสิ ใยต้องโมโหขนาดนี้ด้วย ข้าไม่ใช่เงินสี่เหนียงสักหน่อย ต้องตบโต๊ะถลึงตาใส่ข้าด้วยหรือ เชี่ยววอวีมองเส้นจางซึ่งอยู่นาน สูดหายใจถอนหายใจอย่างจนปัญญา

"เจ้าอย่าฝันนอนอยู่เลย สามีภรรยาต้องอยู่ด้วยกันไปชั่วชีวิต ตอนนี้เจ้าไม่หย่าน้องสะใภ้เพราะความรู้สึกผิด แต่การเผชิญหน้ากับคนที่เกลียดจะทำร้ายเจ้าไปทั้งชีวิต หากรังเกียจนางมากก็หย่าเสียเถอะ ส่วนนางหากได้เป็นบุตรบุญธรรมของมารดาข้าแล้ว ถ้านางสมัครใจ มารดาจะ

ต้องหาคุ้มครองที่ดีให้นางแน่ แต่หากนางไม่สมัครใจก็ให้นางเป็นคุณหนูแห่งจวนราชมนตรีเรื่อยไปก็ได้ ข้ารับรองว่าจะไม่ให้นางลำบากแน่ เจ้าก็จะได้ไม่ต้องรู้สึกผิดอีก" เขามองเส้นจิ้งซึ่งอย่างจริงจัง "หากเจ้าอยากยกสูหยินห้าเป็นภรรยาเอกก็ไม่ต้องเกรงใจข้า ข้ากำว่กายคดีของคูชินหยางก็จริง แต่เรื่องเล็กน้อยแบบนี้ทำอะไรข้าไม่ได้!"

ฟังออกว่าเชี่ยวชาญคิดเมื่อเขาอย่างจริงจัง เส้นจิ้งซึ่งลอบถอนหายใจเชี่ยวชาญวิหาไม่รู้ว่ามีเงินสี่เหนียงมีชีวิตอยู่ได้อีกแค่สองปี แม้จะต้องผูกติดอยู่กับนางก็เป็นเวลาสองปีเท่านั้น เสียเวลาสองปีจะเป็นอะไรไปสองปีให้หลังเขาค่อยแต่งภรรยาก็นั่นเหมือนกัน

นี่เป็นสิ่งที่เขาติดค้างเงินสี่เหนียง หากไม่เพราะนางชอบเขา บางทีนางอาจไม่ถูกเสนาบดีเงินกับเงินกั้วกงวางแผน ครอบคร้วนางยอมไม่ต้องตาย หากตอนนั้นนางแต่งงานกับคนอื่น แม้นางจะนิสัยไม่ดี แต่หากอีกฝ่ายไม่ได้แข็งกร้าวและใจร้อนอย่างเขา ยอมตามใจนางบ้าง บางทีนางอาจมีความสุขมาก อย่างน้อยก็ไม่เป็นเช่นตอนนี้อยู่ที่สถานการณัอิหลักอิเหลือสุดประมาณ นางเหลือเวลาอีกแค่สองปี แม้จะไม่ชอบ แต่เขาจะใช้ความอดทนสูงสุดอยู่กับนางในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต ให้นางได้จากไปอย่างสงบ

เส้นจิ้งซึ่งถอนหายใจหนักๆ เอ่ยเนิบช้าว่า "ข้าไม่อยากตกลงหย่าจริงๆ" รวากับถูกเปลื้องเสื้อผ้าและถูกผู้อื่นเห็นร่างกายอันเปลือยเปล่า เขารู้สึกว่าวุ่นใจ ลูกพรวดขึ้นเอ่ยเสียงแข็งว่า "เพราะนางตบคูชินนี่ ตอนนี้อยู่มาสดาจึงอดอาหารบังคับให้ข้าตกลงหย่า ตอนนี้อยู่จะเชื่อฟังท่าน ไม่ตกลงหย่าและไม่หย่าร้าง แต่ท่านต้องรับผิดชอบด้วยการกลับไปชี้แจงกับมารดาข้า"

เดี๋ยวนี้!" พุดจบกก็ไม่วอให้เขี้ยววี่ตอบรับ ผลักประตูกระจกก้าวอาดๆ ออกไปทันที

เขี้ยววี่นั่งนิ่งอยู่ที่เคยเป็นเวลานาน สีหน้าพลันย่ำแย่ เขาลุกขึ้นทันใดและตามไปที่ประตู "มารดาเจ้าเองเจ้ายังจนปัญญา แล้วข้าจะทำอะไรได้!"

ท่ามกลางหิมะปลิวโปรย ไหนเลยจะเห็นเงาของเส้นจงซึ่ง ได้ยินเพียงเสียงตะโกนอย่างเดือดดาลของเขี้ยววี่สะท้อนไปมาอยู่ในลานกว้าง ชายหนุ่มค่อยๆ หันกลับมา นั่งลงและหยิบกาสุรารว่างเปล่าขึ้นมาเขย่าก่อนจะโยนออกไป

คนผู้นี้ขาดความรับผิดชอบมากขึ้นทุกที เขาหรืออดุตส์่าห์เห็นใจคิดสารพัดวิธีให้อีกฝ่ายได้มีชีวิตแต่งงานที่ดี นิสัยอย่างเส้นจงซึ่งสมควรแล้วที่จะถูกเงินสื่อเหนียงสตรีร้ายกาจทรมาณไปชั่วชีวิต!

"...เงินสื่อเหนียงเป็นกุลสตรีที่สุภาพเรียบร้อย...ยามนี้พระนางเส้นเพยประจวร ด้วยความเป็นห่วงจึงพระราชทานสื่อคลุมขนจิ้งจอกเงินให้เงินสื่อเหนียงและมีรับสั่งให้เข้าวังชมพลุเป็นเพื่อนพระนางเส้นเพยในเทศกาลชั่งหยวน* จบราชโองการ" ฟูกกงอ่านราชโองการจบ ห้องโงงของจวนแม่ทัพพลันเงียบกริบไม่ต่างจากสุสานร้าง

ฟูกกงเห็นทุกคนในจวนแม่ทัพที่นำโดยฮูหยินผู้เฒ่าเส้นและเส้นจงซึ่งต่างคุกเข่าอยู่ที่เดิมอย่างตะลึงงันจึงกระแอมที่หนึ่ง

* เทศกาลชั่งหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนอ้ายตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอย ซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจากจัดงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลชั่งหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางการ

เส้นจางซึ่งได้สติทันที รีบโขกศีรษะขอบพระทัย "ขอบพระทัยในพระมหากรุณาธิคุณ" ในใจแอบตำเียวอวี่ นี้กว่าจะมีวิธีการดีๆ ที่ไหนได้ กลับขอราชโองการที่แปลกประหลาดไร้เหตุผลมาฉบับหนึ่ง! จากนั้นพลันนึกขึ้นได้ว่าในเมื่อฮ่องเต้มีราชโองการเช่นนี้ แสดงว่าไม่ทรงเอาความเรื่องที่มาลดเอาไปผูกสัมพันธ์กับอันซึ่งโหวลลับหลังแล้ว

เขาพรั้งพรัลมหายใจ สีหน้าตั้งเครียดฝ่อจนคลายลง หางตาเหลือบมองสุหยินผู้เฒ่า เห็นนางยังคงคุกเข่านิ่งจึงกระตุกชายเสื้อนางเบาๆ

สุหยินผู้เฒ่าโขกศีรษะขอบพระทัย ใบหน้าของฟูกงจิงระบាយยิ้มออกมา

"หากนางเป็นกุลสตรีที่เรียบร้อย โลกใบนี้ก็ไม่มีคนที่หยิ่งโง่แล้วล่ะ!" ทันทันที่เส้นจางซึ่งส่งฟูกงจิงจากไป บรรดาอี่เหนียงต่างร้องออกมาเช่นนั้น

ห้องโถงพลันเกิดเสียงดังอื้ออึง มีทั้งคนประชดเสียดสี อิจฉาริชยาไม่พอใจ ตำทอ สีหน้าของทุกคนแตกต่างกันไป

ฉูซิ่นอี่เกร็งนิ้วมือทั้งห้าจนเส้นเอ็นกระตุก ถึงจะข่มความชิงชังริชยาเอาไว้ได้ นางเอ่ยอย่างคลุมเครือ

"พระชายาถูกคุณไสยอะไรเข้าไป พระนางประชวร สุหยินผู้เฒ่าเป็นห่วงจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ ทั้งไหว้พระขอพร ทั้งจุดธูปบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แอบหลั่งน้ำตาเพราะนางไปตั้งเท่าไร เป็นกังวลตั้งเท่าไร นางกลับไม่สนใจมารดาตนเอง เชิญคุณร้ายกาจที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ เข้าวังไปชมพลูเสียนี้"

ทุกคนพลันตระหนักรว่าราชโองการยึดยาวที่ยกย่องเงินสื่อเหนียง

ว่าดืออย่างนั้นดืออย่างนี้ ไม่มีการเอ่ยถึงสูหยินผู้เฒ่าเลยแม้แต่คำเดียว!
นี่หมายความว่าอะไร

ทุกสายตาพุ่งไปยังสูหยินผู้เฒ่า ห้องโถงพลันเงียบกริบ

"พระราชยาใส่บุคคลที่พวกเจ้าจะมาวิพากษ์วิจารณ์ได้หรือ!" สูหยินผู้เฒ่าเขวี้ยงกาน้ำชาที่เกาะสลักจากหยกขาวลงพื้นจนแตกกระจาย "ใส่หัวออกไปให้หมด!"

เสิ่นจิงซึ่งเดินเข้ามาพอดี เห็นแล้วลอบถอนหายใจ อดทนนั่งลงข้างสูหยินผู้เฒ่าและเอ่ยปรึกษาว่า "ในเมื่อพระราชยาเชิญสื่อเหินยงเข้าวังไปชมพลุ เรื่องตกลงหย่ายับยั้งไว้ก่อนก็แล้วกัน"

ยังจะตกลงหย่าอะไรอีก ราชโองการยกยอนางว่าดีเลิศขนาดนั้นตนเองกลับบังคับให้ลูกชายตกลงหย่า เช่นนี้นางมิกลายเป็นแม่สามีที่ร้ายกาจหรือ

สูหยินผู้เฒ่ารู้สึกเหมือนมีปูยฝ้ายอัดแน่นอยู่ในโพรงอก ไบหน้าบึ้งตึงไม่พูดจา

"มารดาकिनอะไรเสียหน่อยเถิด" เสิ่นจิงซึ่งเกลี้ยกล่อมอย่างอดทน

เห็นสีหน้าอ่อนโยนของบุตรชายแล้ว สูหยินผู้เฒ่าฮึดฮัดชัดเจนกว่าเดิม นางลุกขึ้นทันใด "หากคิดจะรับนางแพศยานั้นกลับมาจากจนแม่ทัพ ก็ให้ฆ่าตายเสียก่อนเถอะ!" พูดจบก็เดินกลับเข้าห้องโดยไม่เหลียวหลัง

ความอ่อนโยนชะงักค้างอยู่บนไบหน้า เสิ่นจิงซึ่งนั่งนิ่งไม่ขยับ มองแผ่นหลังของมารดาอย่างนิ่งซึ่งราวกับรูปสลัก

"พอกระหม่อมถ่ายถอดราชโองการจบ แม่ทัพเสิ่นจิงก็ไป กระหม่อม

ต้องกระแอมไอ เขาถึงจะได้สติและโชกศีรษะขอพระทัยพะยะคะ" ส่องเต๋ประทับอยู่บนตั่งมั่งกรจิบชาอย่างรื่นรมย์ ฟุ่กงกงยื่นรายงานอยู่ด้านข้างอย่างนอบน้อม

"เขารู้จักนี่อั้งด้วยหรือ!" ส่องเต๋ฟังแล้วก็หัวเราะขึ้น "เขาเกลียดการทำอะไรวุ่นวายนอ้ยมมากนักใช้ไหม เราจะแสดงให้เขาดูว่าราชโองการที่เหลวไหลหนึ่งฉบับใช้ได้ผลหรือไม่!" ได้ก่ลั่นแกล้งเส้นจซึ่ง พระองค์อารมณ์ดีเป็นพิเศษ

นางกำนัลปิดปากหัวเราะคิกตาม

เห็นส่องเต๋อารมณ์ดี ฟุ่กงกงจึงยิ้มตามไปด้วย "สูหยินผู้เฒ่าเดินฟังราชโองการแล้วโบหน้าเขียวคล้ำเลยพะยะคะ"

ส่องเต๋แค้นเสียงหืออย่างเย็นชา เสียงหัวเราะในตำหนักหยุดลงทันใด นางกำนัลสองด้านยึดเอวยืนตัวตรง ฟุ่กงกงกลอกตาไปมาคิดหาเรื่องอื่นมาคุย

เวลานี้เอง ชั้นที่คนหนึ่งประคองฎีกาม้วนหนึ่งก้าวเข้ามา "ทูลฝ่าบาท อันซึ่งโหวเฟ่งเสนอฎีกาเห็นชอบเรื่องการสมรสเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างองค์หญิงหกกับองค์ชายรองแห่งแคว้นฉีพะยะคะ บอกว่าใกล้จะปลายปีแล้ว ขอให้ฝ่าบาททรงตัดสินพระทัยในเร็ววันเพื่อจะได้เฉลิมฉลองทั้งสองโอกาสไปพร้อมกัน"

ฟุ่กงกงฟังแล้วคลี่ยิ้ม ก้าวเข้าไปหยิบฎีกาที่เป็นม้วนผ้าแพรสีเหลืองด้านบนสุดจากชั้นที่น้อยด้วยตนเองและนำไปถวายให้ส่องเต๋

ส่องเต๋เปิดดูและโยนลงบนโต๊ะ "เก็บค้ำ* ไว้ก่อน"

* เก็บค้ำ หมายถึงการที่กษัตริย์เก็บฎีกาที่ขุนนางทูลถวายเอาไว้โดยไม่อนุมัติหรือส่งต่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ

"ฝ่าบาท..." ฟุ้งกงกงงงสงสัย

ฮ่องเต้ทรงเหน็ดเหนื่อยพระวรกาย เหน็ดเหนื่อยพระทัยกับเรื่องการเมืองสมรส เชื่อมสัมพันธ์ขององค์หญิงหกจนไม่ได้บรรทมตลอดทั้งคืน บัดนี้ยังต้องเสียดลพระโอรสที่ยังไม่ถือกำเนิดจึงทำให้เรื่องราวยุติลงได้ ไฉนจึงเก็บค้ำไว้เสียล่ะ

เนื่องจากอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ฮ่องเต้จึงอธิบายว่า "โต้แย้งกันมาตั้งนานก็ไม่ได้ข้อสรุป พอเขาถวายฎีกาก็เห็นชอบทันทีเช่นนี้ มิเท่ากับบอกให้ใต้หล้ารู้ว่าเรากลัวเขาหรือ!" ถึงอย่างไรก็ต้องเก็บค้ำไว้หลายๆ วันก่อนรอให้ขุนนางใหญ่คนอื่นเสนอฎีกาเห็นด้วยและเร่งรีบเข้ามา เขาค่อยพยักหน้าก็ยังไม่สาย "เขาอยากได้หน้า ไม่อยากให้องค์หญิงหกแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ องค์หญิงหกเองก็เป็นลูกสาวแท้ๆ ของเราเหมือนกัน เราเองก็ตัดใจไม่ได้!" เสียงฮ่องเต้ก้องกังวานทรงพลัง

ฟุ้งกงตกใจตัวสั่น ถอยไปข้างหลังสองก้าวพลางคิดในใจว่า ตัดใจไม่ได้ยังจะบังคับให้แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ มิใช่เพราะนางหมายปองแม่ทัพเสี้ยนหรือ พระองค์ทรงลำเอียงกับเสี้ยนจึงซิงมากเกินไปแล้ว หากมิใช่เพราะเห็นกับตาว่าฮ่องเต้ยังทรงรักใคร่สนมชายาอยู่ทุกคืน รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นบุรุษแท้ๆ ฟุ้งกงเกือบจะสงสัยว่าฮ่องเต้ทรงมีความคิดไม่ตรงตรงกับเสี้ยนจริงหรือไม่

เงยหน้าเห็นสีหน้าของฟุ้งกงที่ปิดไม่ทัน ฮ่องเต้แค้นเสียง "องค์หญิงหกชอบแม่ทัพเสี้ยน แต่เรามีอาจให้นางแต่งงานกับแม่ทัพเสี้ยนได้!" ก่อนน้ำเสียงฮ่องเต้จะอ่อนลง "องค์ชายรองแห่งแคว้นฉีก็เป็นแม่ทัพที่มีผลงานโดดเด่น เปิดเผยตรงไปตรงมาเช่นเดียวกับแม่ทัพเสี้ยน ถูกใจเรา เชื่อว่าองค์หญิงหก

เห็นแล้วก็ต้องชอบเช่นกัน"

ที่สำคัญที่สุดคือเขายอมทิ้งองค์รัชทายาทของแคว้นฉีมาเลือกองค์ชายรองเพราะองค์ชายรองเป็นที่โปรดปรานของฉีอ๋องอย่างยิ่ง เป็นคู่ต่อสู้ในการชิงชิงตำแหน่งรัชทายาทที่แข็งแกร่งและมีกำลัง หากได้รับการสนับสนุนจากต้าโจว เชื่อว่าไม่เกินห้าปีแคว้นฉีจะต้องวุ่นวายแน่

"ฝ่าบาททรงพระปรีชา" ฟู่กงกงผงกหัวติดๆ กันพลางวางฎีกาฉบับอื่นๆ ที่ชั้นที่น้อยนำเข้ามาลงบนโต๊ะ คอยรินน้ำและยกน้ำชาประนินบิบัติอยู่ด้านข้าง ระวังที่ฮ่องเต้จะเผลอสูมตีฎีกา

ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยไปทางทิศตะวันตก บนโต๊ะลายมังกรมีเงาทาบลงมาจากๆ ฮ่องเต๋องย่นหน้าจากกอกฎีกา "จุดไฟ" สั่งพลางหลับตา และยกมือขึ้นขนาดขมับทั้งสองข้าง

ฟู่กงกงรีบเข้าไปนอนเบาๆ และใช้สายตาสั่งนางกำนัลให้จุดโคมไฟ ก้มหน้ากระซิบข้างหูของฮ่องเต้ว่า "องครักษ์จู่กลับมาแล้วพะยะคะ ตอนนี้รออยู่นอกตำหนัก ฝ่าบาทจะพบหรือไม่"

องครักษ์จู่ถามว่าจู่ฉัน เป็นองครักษ์ติดดาบชั้นห้าข้างกายฝ่าบาท ดวงตาของฮ่องเต้เปล่งประกายทันใด "เรียกเข้ามา!"

ชั้นที่วิ่งออกไปข้างนอก ไม่นานก็พาตัวจู่ฉันเข้ามาในตำหนัก ฮ่องเต๋องโบกมือไล่คนอื่นๆ ออกไปโดยให้ฟู่กงกงเฝ้าอยู่ด้านนอก ก่อนจะถามว่า "พบตัวเงินซื้อหรือไม่"

"ทูลฝ่าบาท พบแล้วพะยะคะ" จู่ฉันโหมกศีรษะตอบ "นางเปลี่ยนแม้กระทั่งชื่อแซ่ ทำให้กระหม่อมต้องเสียเวลาอยู่ไม่น้อย"

"เปลี่ยนแซ่?" ฮ่องตั้งงงง "เราไม่ได้กำหนดโทษให้นางสักหน่อย..."
ไฉนจึงต้องปิดบังชื่อแซ่ด้วย

"คงเกรงว่าจะทำให้แม่ทัพเส้นเสื่อมเสียชื่อเสียงกระมังพะยะคะ"
จู้ฉันส่ายหน้าอย่างข้องใจเช่นกัน "ในเมืองไม่มีใครรู้ว่านางเป็นภรรยาเอก
ของแม่ทัพเส้นเลย ต่างคิดว่านางเป็นแม่มา้ย หากไม่ได้ตรวจสอบอย่าง
ละเอียดว่าในบ้านหลังนั้นไม่มีคนอื่นอีกแล้ว ประกอบกับแอบฟังที่พวกนาง
คุยกัน กระหม่อมเองก็ไม่อยากเชื่อว่านางคือเงินສື່ເນື່ອງທີ່เคยร้ายกาจ
ในอดีต นางใช้ชีวิตอย่างลำเค็ญ เหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคนพะยะคะ"

ได้ยินคำว่าร้ายกาจแล้ว สีหน้าของฮ่องเต้ดูไม่เป็นธรรมชาตินัก
เอ่ยถามว่า "เปลี่ยนเป็นดีขึ้นหรือแย่ลงกันแน่ ยังฉุนเฉียวเอาแต่ใจเหมือน
แต่ก่อนอยู่หรือไม่"

นี่ต่างหากสิ่งที่เขาสนใจมากที่สุด เพื่อปลุกปั้นเส้นจงซึ่งให้เป็น
แม่ทัพใหญ่อย่างที่ใจเขาต้องการ เขาทำลายชีวิตแต่งงานของอีกฝ่ายมา
หนหนึ่งแล้ว คราวนี้พอได้รับการขอร้องจากเซียววอวี่ให้ออกราชโองการ
ฉบับนั้น เขาเองก็กังวลใจไม่น้อย แม้จะเป็นการกลั่นแกล้งอีกฝ่ายเสีย
ส่วนใหญ่ แต่คำพูดกษัตริย์มีอาจล้อเล่น เขามีราชโองการแบบนี้ออกไป
เส้นจงซึ่งยอมมีอาจทอดทิ้งเงินສື່ເນື່ອງได้อีก หากเงินສື່ເນື່ອງรู้จัก
เขียนรู้และอดทนมากขึ้นก็ดี แต่หากยังร้ายกาจเอาแต่ใจเหมือนเมื่อห้าปีก่อน
การกลั่นแกล้งตามอำเภอใจของเขาครั้งนี้ย่อมเป็นการทำลายชีวิตคู่ทั้งชีวิต
ของเส้นจงซึ่ง

ด้วยเคยเป็นกษัตริย์กับขุนนางกันมา ทั้งยังเป็นคนที่ตนให้ความสำคัญ
สำคัญ พระองค์ไม่ปรารถนาให้เส้นจงซึ่งต้องอยู่อย่างอ้างว้างในบั้นปลายชีวิต

ตายตาไม่หลับเพราะถือโทษโกรธเขา ดังนั้นแม้จะมีราชโองการไปแล้ว แต่พระองค์ก็ยังคงส่งจุนไปสืบเรื่องของเงินสี่เหนียงที่เมืองอู่ถ้งด้วย หากชีวิตที่ถูกทอดทิ้งตลอดห้าปียังไม่ทำให้นางสำนึก ไม่น่ารอไว้เขา จัดการอันซึ่งไหวได้เมื่อไร เขาจะสังหารนางแทนเส้นจิ้งจอกตัวเองและคืนชีวิตอิสระให้เขา

"กระหม่อมลองสืบดูจากคนในเมือง ชื่อเสียงของนางดีมาก ห้าปีมานี้อยู่ในบ้านอย่างสงบเสงี่ยมไม่ค่อยออกไปไหน ชาวเมืองที่เคยเห็นนางมีน้อยมาก เรื่องต่างๆ ล้วนให้สาวใช้เป็นคนออกหน้าแทนพะยะคะ"

"อืม..." ฮองเต้ผงกศีรษะ "รู้จักสำนักและสำรวม นางก็นับเป็นคนฉลาดคนหนึ่ง ตอนนั้นเพื่อแม่ทัพเดิน เราทำให้นางต้องลำบาก หากเป็นเช่นที่เจ้าว่า เรายินดีสนับสนุนให้นางกลับมาเป็นฮูหยินแม่ทัพอย่างสง่างามอีกครั้ง" ตี๋ร้ายอย่างไรเงินสี่เหนียงก็เป็นธิดาของสาวงามอันดับหนึ่งในเมืองซึ่งจึงครองคู่กับเส้นจิ้งจอกซึ่งเรียกว่าสมกันราวกิ่งทองใบหยก สนับสนุนพวกเขาเส้นจิ้งจอกก็ไม่เสียเปรียบ

จุนแห่งเอ๋นหยดตั้ง "กระหม่อมแค่ฟังจากคนอื่นมาเท่านั้นพะยะคะ ยังมีได้รู้จักกับเงินสี่โดยตรง หากฝ่าบาททรงคิดจะจับคู่พวกเขาทั้งสอง กระหม่อมขอให้ทรงส่งคนไปสืบดูอย่างละเอียดอีกครั้งพะยะคะ"

อาศัยคำพูดคำเดียวของเขามาตัดสินความสุขชั่วชีวิตของเส้นจิ้งจอก เขารับผิดชอบไม่ไหวหรอก หากเส้นจิ้งจอกซึ่งรู้เข้าจะต้องถลกหนังเลาะเอ็นเขาออกมาแน่ ดาวหายนะผู้นั้นโมโหขึ้นมาถึงกล้าถึงตาใส่องค์ฮองเต้ด้วยซ้ำหาใช่บุคคลที่องค์รักษ์ตัวเล็กๆ อย่างพวกเขาจะล่วงเกินได้

"เรารู้"

จูนันโล่งอก พลันนึกได้ว่าระหว่างทางเจอหญิงเชิง "ระหว่างทางกลับ กระหม่อมเห็นแม่ทัพเดินสั่งให้หญิงเชิงส่งข้าวของสำหรับฉลองปีใหม่ที่เมืองอุ้งหลายคืนรถ ด้วยเกรงว่าเห็นกระหม่อมแล้วเขาจะคาดเดาส่งเดช กระหม่อมจึงหลบเลี้ยง" เห็นฮ่องเต้มนึกว่า จึงเอ่ยต่อว่า "กระหม่อมเดาว่าหญิงเชิงไปหาเงินซื้อ จึงให้คนแอบสะกดรอยตามไปแล้วพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ฟังแล้วหัวเราะฮาๆ "ในที่สุดเขาก็คิดได้ไม่คิดจะแต่งงานซ้อนแล้วสินะ!"

จูนันปนในใจ มีราชโองการของฝ่าบาทฉบับนั้น ใครยังจะกล้าแต่งงานซ้อนอีกเล่า เส้นจิงซึ่งไม่ได้มีสองหัวให้พระองค์มันเสียหน่อย!

ฮ่องเต้เดินวนไปมาส่องรอบอย่างตื่นเต้น ก่อนจะหันไปสั่งจูนันว่า "เลือกคนจำนวนหนึ่งไปคุ้มกันเงินซื้อที่เมืองอุ้งง อย่าให้ใครสบโอกาสเป็นอันขาด" ในช่วงเวลาคับขันเช่นนี้ หากนางถูกใครฆ่า เขายังต้องเสียเวลาหาภรรยาที่สงบเสงี่ยมน่ารักให้เส้นจิงซึ่งใหม่อีก พระราชทานสมรสอย่างถูกละหุกจะหาคนที่ถูกใจได้อย่างไร หากพระราชทานสมรสที่ไม่ถูกใจเขาอีกครั้ง เส้นจิงซึ่งจะต้องกระอักเลือดแน่!

จูนันถือโอกาสทูลว่า "ต่อให้ฝ่าบาทไม่ตรัสถึง กระหม่อมก็กำลังจะกราบทูลพะยะค่ะ เมื่อคืนกระหม่อมพักอยู่ในเมืองอุ้งง เจอคนจะเข้าไปสังหารเงินซื้อพอดี โชคดีที่กระหม่อมพบเห็นก่อน ด้วยเกรงว่าจะเกิดข้อผิดพลาดขึ้นอีก กระหม่อมจึงสั่งให้จี้หวเหิงนำองครักษ์ไปคอยคุ้มครองนางในเมืองอุ้งงแล้วพะยะค่ะ"

"สังหารเงินซื้อ?!" ฮ่องเต้ตระหนก เขาเพิ่งจะคิดได้ อีกฝ่ายก็ลงมือเสียแล้วหรือ! เห็นได้ว่าอันซึ่งไหวร้อนใจจนทนไม่ไหวแล้ว หากมิใช่เพราะ

เมื่อคืนสังหารคนไม่สำเร็จและรู้ว่าเขาคอยระแวงระวังอยู่ก่อนแล้ว เกรงว่าวันนี้อันซึ่งโหวคงไม่ยื่นฎีกาประนีประนอม เห็นด้วยเรื่องการสมรสเชื่อมสัมพันธขององค์หญิงหกแน่

หากมิใช่เพราะเขาเข้าใจนิสัยของเส้นจงซึ่งและเชื่อมั่นในความจงรักภักดีของอีกฝ่าย หากหว่าดระแวงเส้นจงซึ่งแม้เพียงเล็กน้อย วันนี้แผ่นดินดำใจคงเปลี่ยนเจ้าของไปแล้ว! คิดได้เช่นนี้ แผ่นหลังของพระองค์พลันมีเหงื่อผุดซึม ไบหน้าบึ้งตึงทันใด "سبقได้หรือไม่ว่าเป็นฝีมือใคร"

จูนส่ายหน้า "จับเป็นได้หนึ่งคน แต่กระหม่อมยังไม่ทันสอบสวนก็กินยาพิษฆ่าตัวตายแล้วพะยะค่ะ" เขาเสริม "กระหม่อมส่งคนไปสืบเรื่องนี้ต่อแล้ว"

"ไม่ต้องแล้วละ" ฮองเต้โบกมือ "เจ้าออกไปเถอะ"

จูนขยับปาก ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรอีก

ฮองเต้ขมวดคิ้ว เอ่ยถามว่า "ยังมีอะไรอีก"

"เอ่อ..." จูนลังเล ก่อนจะทูลว่า "กระหม่อมไปเมืองอู่ถงครั้งนี้เห็นเงินซื้อเลี้ยงเด็กสองคนอยู่ด้วย ได้ยินชาวเมืองบอกว่าเป็นลูกชายของนาง กระหม่อมเห็นว่าไบหน้าละม้ายคล้ายแม่ทัพเส้นมาก ไม่รู้ว่าจะเป็น..." ต่อหน้าฝ่าบาท เรื่องนี้มีอาจคาดเดาส่งเดช จูนไม่กล้าพูดต่อ

"เด็กสองคน?" ฮองเต้ตะลึง

"เป็นฝาแฝดพะยะค่ะ อายุน่าจะประมาณสี่ห้าขวบ"

"แม่ทัพเส้นรู้เรื่องหรือไม่" เงินสี่เหนียงถูกทอดทิ้งเมื่อห้าปีก่อน เด็กอายุสี่ห้าขวบพอดี แถมยังหน้าตาเหมือนเส้นจงซึ่ง ไม่ใช่ลูกเขาแล้วจะเป็นลูกใคร ความคิดบางอย่างวาบขึ้นในหัว ดวงตาของฮองเต้เปล่ง

ประกายเจือแววเจ้าเล่ห์ชั่วร้าย

หากเส้นจางซึ่งเห็นเข้า หนึ่งศัวรรษจะต้องซาเป็นแน่

"น่าจะไม่ทราบพะยะคะ" จูอันส่ายหน้า หากรู้คงอุ้มกลับจวนแม่ทัพ
ไปแล้ว จะปล่อยให้พวกเขากระเห็จอยู่ข้างนอกเหมือนขอทานน้อยอย่างนี้
หรือ

"วิเศษ วิเศษ วิเศษ!" ฮ่องเต๋เอ่ยติดๆ กัน "เรากำลังหวังว่าบังคับจับคู่
ให้เข้ากับเงินซื้อแล้วทำให้เขาต้องเสียเปรียบ หลายปีมานี้ไร้บุตรสืบสกุล"
แบบนี้ดียิ่งนัก เขาไม่ต้องกังวลใจแล้ว!

จู่ๆ พระองค์ก็ขมวดคิ้วนี้วหน้า นางเป็นสตรีเช่นไรกันแน่นะ ทั้งที่
รู้ว่าเส้นจางซึ่งไม่ชอบตน แต่กลับตั้งต้นจะแต่งให้เขา ทั้งที่ถูกทอดทิ้งแล้ว
ยังจะยอมมีลูกกับเขา ทนลำบากตรากตรำเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ เป็นเพราะ
แผนสร้างความขัดแย้งของข้าในอดีตประสบความสำเร็จมากเกินไปกระมัง
ทุกคนถึงได้คิดว่านางร้ายกาจ

ย้อนคิดถึงช่วงเวลาในอดีตอันผาดโผนกับเส้นทางกรงชิงบัลลังก์
ที่เต็มไปด้วยเลือดแล้ว ฮ่องเต๋ถอนหายใจ ไม่ว่าจะอย่างไรถึงจะมีอาจเป็น
ภรรยา อาศัยแค่ความจริงใจที่นางมีให้เส้นจางซึ่งโดยไม่หวังผลตอบแทน
ก็ควรแล้วที่เส้นจางซึ่งจะดีต่อนางนับแต่นี้ไป!

ช่วงขณะนี้ฮ่องเต๋สรุปเรื่องราวทั้งหมดเอาเอง หากเงินซื้อเหนียงรู้ว่า
พระองค์คิดเช่นนี้จะต้องเต็นเราๆ ค่าทอมารดาแน่

นี่มันอะไรกัน ใช่ว่านางเต็มใจคลอดเด็กทั้งสองเสียเมื่อไร แต่
พอนางมาถึงที่นี่ เมล็ดพันธุ์ก็อยู่ในท้องแล้ว จะไม่คลอดได้อย่างไร คลอด
ออกมาแล้วไม่เลี้ยง จะให้นางบีบคอเด็กให้ตายหรือ

เห็นสีหน้าของพระองค์เปลี่ยนแปลงไปมา จูอันเอ่ยถามอย่างระวัง "จะให้กระหม่อมบอกแม่ทัพเดินเป็นนัยหรือไม่พะยะคะ" ถึงอย่างไรก็เป็นทายาทของแม่ทัพใหญ่ ปล่อยให้ได้อยู่อย่างนั้นคงไม่ดีนัก

"ไม่ต้อง" ฮองเต้หัวเราะหึๆ พลาบสายหน้า "เรื่องระหว่างสามภรรยา ปล่อยให้แม่ทัพเดินค่อยๆ ใช้เวลาไปแล้วกัน!" บอกให้เดินจงซึ่งรู้แต่แรก ว่าตนเองมีลูกชายสองคนแบบนี้ เขาก็อดดูเรื่องสนุกนะสิ

จูอันไม่รู้มาก่อนว่าฮองเต้อยากกลับไปแก้มั้งผู้อื่นโดยไม่กลัวเรื่อง จะบานปลายเลยสักนิดเช่นนี้ เขาลังเลครู่หนึ่งและทูลว่า "เด็กสองคนนั้น... ได้เวลาศึกษาเล่าเรียนแล้วพะยะคะ" ถึงวัยศึกษาเล่าเรียน หากปล่อยให้เด็กอยู่ในเมืองคู่งจะเป็นผลเสียไปชั่วชีวิต

หากกลับจนแม่ทัพไม่เพียงสามารถจ้างครูฝึกวิชาที่ดี แต่ยังได้ฟังท่านราชครูสอนหนังสือร่วมกับบรรดาองค์ชาย ไม่พูดถึงว่าจะเรียนเก่งหรือไม่ แต่ได้ผูกมิตรกับบรรดาองค์ชายทั้งหลายตั้งแต่เด็กก็เป็นสิ่งล้ำค่าที่ใช้ไม่หมดไปทั้งชีวิตแล้ว

เสิ่นจงซึ่งมีบุตรยาก ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้ลูกชายมาสองคน หากทำให้เด็กเสียอนาคต เกรงว่าต่อให้กลายเป็นผีเขาก็ยังแค้นซ้ำไม่เลิกแน่!
เรื่องนี้เป็นปัญหาจริงๆ ฮองเต้ขมวดคิ้วครุ่นคิดอย่างจริงจัง

ขณะที่ฮองเต้ขบคิดสารพัดวิธีเพื่อกลับไปแก้มั้งเสิ่นจงซึ่ง เงินสี่หมื่นยง กลับไม่รู้เรื่องรู้ราว นางอยู่ในบ้านอย่างสำรวม หายนะก็ร่วงลงมาจากท้องฟ้า! นางไม่รู้ว่าเมื่อคืนตนเองเดินกลับไปกลับมาอยู่บนคมดาบตั้งกี่หน หากมิใช่เพราะฮองเต้เผลอใจสั่งให้จูอันมาสืบเรื่องของนาง พวกนางนายบ่าว

คงกลายเป็นวิญญานไปดื่มน้ำชากับผีในโลกแล้วละ

ตอนนี้นางมองชั้นตากของโนลานบ้านที่ล้มระเนระนาดอย่างงุนงง
"ทำไมเข้าถึงไม่ได้ยินอะไรเลยล่ะ" ยกเว้นจะเหนื่อยถึงที่สุด แต่โรมานาง
เป็นคนหลับไม่ลึก

"บ่าวก็ไม่ได้ยินอะไรเหมือนกันเจ้าคะ" ชิวจวี้นับข่าวของเสร์จก็วิ่ง
ออกมาอย่างร้อนรน

"อะไรหายไปบ้าง" เงินสี่เหรียญยื่นมือไปจับชั้นที่ล้มขึ้นมา

"ไม่มีอะไรหายไปเลยเจ้าคะ" ชิวจวี้นหันไปจับชั้นวางของอีกด้าน "เมื่อเข้า
ตอนบ่าวออกมา กลอนประตูก็ขัดอยู่อย่างดี ดูไม่เหมือนโจร" ถ้าเป็นโจร
จะกลับไปมือเปล่าโดยไม่ขโมยอะไรเลยได้อย่างไร "อาจเป็นเพราะถูก
ลมพัดแรงกระมัง"

ลานบ้านมีของตั้งมากมาย ทำไมถึงล้มแค่ชั้นวางของตรงมุมกำแพง
เล่า เงินสี่เหรียญจับชั้นให้ตั้งขึ้นและกวาดตามองไปรอบๆ โดยละเอียด
หิมะตกตอนรุ่งสาง บนพื้น หลังคา และกำแพงมีหิมะหนาปกคลุมอยู่
หิมะสีขาวทอประกายระยับใต้แสงแดด ต่อให้มีคนมา รอยเท้าก็ถูก
ปกคลุมไปหมดแล้ว ไม่เห็นเบาะแสใดๆ ทั้งสิ้น

"กวาดหิมะออกเถอะ" นิ้วมือของเงินสี่เหรียญลูบผ่านรอยพันทึ้นๆ
ที่ไม่เด่นชัดบนชั้นเหล็ก ก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าเรือน

สี่เซวี่ยเดินนำเจียนเหวินเจียนคู่เข้ามาอย่างร้อนใจ "ได้ยินว่าเมื่อคืน
มีโจรหรือเจ้าคะ" สี่เซวี่ยเอ่ยถามทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้อง

เงินสี่เหรียญที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงเตาสะดุ้งโหยง "เจ้ามาได้
อย่างไร รีบขึ้นมาบนเตียงเตาให้ร่างกายอบอุ่นก่อน" หิมะตกเดินเห็น

ลำบาก หลายวันมานี้เงินสี่เหลี่ยงจึงสั่งให้สี่เชียวพักนอนอยู่ที่บ้าน

"ข้าเป็นคนตามอาสี่เชียวมาเอง" เจียนอู่พูดอย่างเอาหน้า "อาเขยกำลังตรวจสอบข้างนอกอยู่" เมื่อเข้าพอได้ยินชีวจี้ตะโกนเสียงดังว่ามีขโมย เจียนเหวินเจียนอู่ก็วิ่งไปหาสี่เชียวทันที ในสายตาของพวกเขาบ้านหลังนี้มีแต่อาเขยกับสี่เชียวที่แข็งแกร่งที่สุด มีแต่ทั้งสองที่จะโลโจรออกไปได้

"ลมแรงพัดจนชั้นวางของล้มต่างหาก ไม่ใช่โจร" เงินสี่เหลี่ยงไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี นางบีบแก้มของเจียนอู่ที่แดงเรื่อเพราะความเย็น "อู่เกอฉลาดมาก รู้ว่าถ้ามีโจรต้องไปขอความช่วยเหลือจากอาเขย แต่คราวหน้าจำไว้ว่าต้องตรวจสอบเรื่องราวให้ชัดเจนก่อน ค่อยไปขอกำลังเสริม"

เจียนอู่หัวเราะฮึๆ "ข้าไปหยิบวุ้นขนมโก๋มาให้อาสี่เชียวนะ"

หลังฉากเหมอฉกประตูก้าวเข้ามา ได้ยินเสียงเงินสี่เหลี่ยงจ้องอยู่ชิดว่า "เมื่อครู่ข้าเดินตรวจสอบทั้งหน้าบ้านและหลังบ้านแล้ว ชั้นนั้นวางอยู่ตรงมุม ทั้งยังเป็นเหล็ก ลมพัดไม่ล้ม อี้อีก..." เห็นเงินสี่เหลี่ยงมองมาด้วยแววตาเยียบเย็น เขาจึงหยุดพูด

"คุณหนู!" สี่เชียวหันไปมองเงินสี่เหลี่ยง

"ชีวจี้ตรวจนับดูแล้ว ในบ้านไม่มีของหาย" เงินสี่เหลี่ยงเอ่ยเสียงเรียบ เจียนเหวินกะพริบตามองมารดา

"แต่ก่อนที่บ้านยากจน ปิดประตูไม่ต้องลงกลอนก็ไม่มีขโมย แต่ปีนี้ท่านแม่ทัพกับได้ทำเสี้ยวสองของมาให้ จะต้องเป็นที่พึ่งเลี้ยงของคนอื่นแน่" สี่เชียวบ่นขึ้นพลางงยหน้า "ให้บ่าวกับฉางเหอย้ายมาอยู่ที่นี่เถอะเจ้าคะ" ถึงอย่างไรเขาก็เป็นชาย หากเกิดอะไร มีเขาอยู่ย่อมปลอดภัยกว่ามีแต่

สตรีกับเด็ก "ให้ชีวิตวีพาฉางเหอไปเก็บกวาดเรือนเล็กและจุดพื้นไว้ คึนนี้ พวกเราจะย้ายเข้ามา"

ก่อนเป็นขุนนาง สุฉานะทางบ้านของเสิ่นจงซึ่งนับว่ามั่งคั่งพอสมควร บ้านบรรพบุรุษหลังนี้แม้จะไม่หรูหราเหมือนคฤหาสน์ของชนชั้นสูงที่มี ระเบียบไว้เดินเล่น มีสวนดอกไม้และเสากะสลักรวดลวดลาย แต่ก็มี เรือนอยู่ไม่น้อย ไม่พุดถึงเรือนด้านหลัง แค่เรือนด้านหน้าที่เงินสี่เหนียง อาศัยอยู่ก็มีเรือนย่อยถึงห้าหลัง เรือนเล็กอีกสองหลัง ทิศตะวันออกกับ ทิศตะวันตกมีเรือนข้างอีกฝั่งละสามหลัง

เนื่องจากที่บ้านมีคนน้อย ห้องส่วนใหญ่จึงยังว่างอยู่ เงินสี่เหนียง กับชีวิตวีและเจียนเหวินเจียนอยู่อาศัยอยู่เพียงสามห้องทางตะวันออกของ เรือนใหญ่ อีกสองห้องทำเป็นห้องเก็บของ หน้าร้อนเรือนข้างทั้งตะวันออก และตะวันตกปล่อยว่าง หน้าหนาวใช้เป็นที่ซึ่งเปิดช่องไก่อ ส่วนเรือนเล็กใช้ เก็บของเบ็ดเตล็ด

สี่เซวี่ยใกล้คลอดแล้ว อยู่ในสายตานางย่อมดีกว่า หรือว่าจะให้ พวกเขาย้ายเข้ามาอยู่ดี เงินสี่เหนียงลังเล

ตั้งแต่รับรื้อนกลับไปวันนั้น เสิ่นจงซึ่งก็ไม่มีข่าวคราวอีกเลย ไม่รู้ เขาคิดจะทำอย่างไรกันแน่ หากเขายื่นกรานตกลงหย่า เช่นนั้นนาง คงถูกไล่ออกจากบ้านในอีกไม่นาน การเก็บกวาดเรือนเล็กตอนนี้เป็นสิ่ง ที่ไม่จำเป็น ห้องว่างอยู่ก็จริง แต่ไม่มีคนอยู่หลายปี เก็บกวาดขึ้นมา ต้องใช้เวลาไม่น้อย

"จะปีใหม่แล้ว ญาติพี่น้องจะมาค้างที่บ้าน สองวันนี้ท่านแม่สั่ง ให้ข้าเก็บบ้านอยู่พอดี!" เห็นสี่เซวี่ยส่งสายตามาให้ หลี่ฉางเหอจึงพูด

สนับสนุน "พอดีเลย ข้ากับสี่เซวียเก็บเรือนเล็กและย้ายมาอยู่ที่นี่ ห้องที่บ้านจะได้ยกให้พวกเขา"

"คุณหนูให้บ่าวย้ายมาอยู่ที่นี่เถอะเจ้าคะ บ่าวจะได้ไม่ต้องเดินไกลๆ ทุกวัน" เห็นเงินสี่เซวียยังคงขมวดคิ้วมุ่น สี่เซวียเขย่าแขนนาง "บ่าวไม่เห็นหน้าท่านแค่สองวันก็รู้สึกไม่สบายตัวไปหมด"

หา? ไม่ใช่เสสเบี่ยนสักหน่อย จะเวอร์เกินไปไหม

เงินสี่เซวียขนลุกและตันนางออกห่าง "เอาเถอะๆ พวกเจ้าไปเก็บกวาด พวกเครื่องเรือนไม่ต้องย้ายมา มายกไปจากเรือนข้าสักสองชั้นก็ได้ พวกเจ้าขนแค่เครื่องนอนมาก็พอ" เมื่อพวกนางถูกไล่ออกจากบ้านจะได้ไม่ต้องลำบากขนกลับไปอีก

"บ่าวจะไปเก็บของเดี๋ยวนี้เจ้าคะ!" สี่เซวียลุกขึ้นทำท่าจะลงจากเตียงเตา

"เจ้านั่งพักกับคุณหนูในห้องให้ร่างกายอบอุ่นเถอะ ข้าจะกลับไปเรียกน้องรองมาช่วย" หลี่ฉางเหอยื่นมือไปขวางนางไว้

สี่เซวียรับคำ "อย่าลืมเอาเข็มกับด้ายของข้ามาด้วยล่ะ"

ชีวฉวีนำหลี่ฉางเหอกับน้องชายน้องสาวของเธอทำงานอย่างขะมักเขม้น หรงเชิงชนข้าวของห้าคันรถใหญ่มาพอดี เห็นพวกเขาเก็บกวาดเรือนอย่างขะมักเขม้นแล้วหัวเราะ "นายหญิงคาดเดาเหตุการณ์แม่นยำจริงๆ รู้ว่าวันนี้บ่าวจะเอาของมาส่งให้ ถึงได้สั่งให้จัดบ้านเตรียมไว้"

แตกต่างจากหลายครั้งก่อน คราวนี้น้ำเสียงของหรงเชิงเฉียวแว่วประจบอย่างเห็นได้ชัด ท่าที่เคารพนบนอบอย่างยิ่ง

"คุณหนูไม่ได้เก็บบ้านเพราะการนี้สักหน่อย!" ชิวจวีฟังแล้วรีบเถียง
"เป็นเพราะเมื่อคืน..." ยังพูดไม่จบก็ถูกเงินสื่อเหนียงขัดเสียก่อน

"เมื่อคืนสี่เซวียกลับไปแล้วสิ้นลม เกือบจะเป็นเรื่อง ข้าเลยให้นาง
เก็บเรือนแล้วย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้"

"คุณหนู..." สี่เซวียส่งสายตาให้เงินสื่อเหนียง

สั่งให้ทรงเชิงส่งข่าวของมาให้ตั้งหลายคันรถ ประกอบกับท่าทีของ
ทรงเชิง เห็นได้ชัดว่าสิ้นใจจึงไม่คิดหย่าคุณหนูของนางแล้ว อาศัยโอกาสนี้
บอกเขาว่าที่นี้ไม่ปลอดภัย คุณหนูจะได้ถูกรับกลับจวนแม่ทัพเร็วๆ มิดีกว่า
หรือ

มนุษย์มักได้คือบจะเอาศอก ก่อนหน้านี้สี่เซวียภาวนามาตลอด ขอให้
คุณหนูของนางอย่าถูกทิ้ง พอสถานการณ์พลิกผันหน่อยเดียว นางก็อยากให้
ท่านแม่ทัพรับคุณหนูของนางกลับจวนเสียแล้ว

"ทรงเชิงเข้ามานั่งก่อนสิ" เงินสื่อเหนียงทำเป็นมองไม่เห็นสายตา
ของสี่เซวีย

ทรงเชิงคิดว่าสี่เซวียเกรงใจจึงไม่ได้คิดมาก หันไปสั่งว่า "ชนของเข้ามา
ในลานบ้านก่อน" จากนั้นก้าวตามเงินสื่อเหนียงเข้าไปในเรือน แต่ไม่กล้านั่ง
และยืนคุยกับนางแทน

เห็นเขาไม่นั่ง เงินสื่อเหนียงไม่บังคับ บอกให้ชิวจวีรินน้ำให้

"นี่รายการขอรับ" ทรงเชิงส่งรายการข่าวของให้เงินสื่อเหนียงด้วย
สองมือ "ท่านแม่ทัพมีธุระมิอาจปลีกตัวมาได้ สั่งให้บ่าวส่งของฉลองปีใหม่
มาให้ก่อน ท่านลองดูว่ายังขาดเหลืออะไรอีกหรือไม่และจดรายการมา
บ่าวจะเพิ่มให้ขอรับ"

เพิ่ม? แต่เส้นจงซึ่งส่งของพวกนี้มาให้ ข้าก็รู้สึกอกสันขวัญแหวนแล้ว
 ยังจะกล้าเรียกร้องอะไรอีก

เงินสี่อเนียงรับรายการและส่งให้ชีวจวี บอกให้นางออกไปรับของ
 ตามรายการกับหีบฉางเหอและหันมายิ้มตอบว่า "ทรงเชิงลำบากแล้ว
 เดินทางเหน็ดเหนื่อยไม่น้อยเลยสินะ"

"ขอรับ!" ทรงเชิงผงคีรีชะ "ออกจากบ้านตั้งแต่ยังไม่ถึงยามหม่า
 เพิ่งจะถึงเอาตอนนี้" พุดพลางหยิบรายการอีกใบส่งให้เงินสี่อเนียง
 "นายหญิงเป็นภรรยาเอกของท่านแม่ทัพ ตามระเบียบของจวนต้องมี
 สาวใช้รุ่นใหญ่สี่คน สาวใช้ชั้นรองแปดคน หญิงรับใช้สำหรับทำงานหนัก
 อีกแปดคน แม่บ้านผู้ดูแลหนึ่งคน และผู้คุ้มกันอีกสี่คน ท่านแม่ทัพบอกว่า
 ที่นี้ค่อนข้างห่างไกลและมีเนื้อที่ว่างขวาง จึงเพิ่มผู้คุ้มกันให้ท่านอีกสองคน
 ทั้งหมดรวมเป็นยี่สิบเจ็ดคน ท่านลองดูว่าจะย้ายคนจากจวนแม่ทัพมา
 หรือจะเลือกซื้อเอาเอง หากขาดค่อยเอาคนจากจวนแม่ทัพมาเสริม" เขา
 มองสี่เซวี่ยพลางยิ้ม "ที่นี่มีคนเพิ่มขึ้น สี่เซวี่ยจะได้สบายขึ้นด้วย"

เพิ่มคนตามระเบียบของภรรยาเอก? แสดงว่าท่านแม่ทัพไม่เพียง
 ไม่คิดจะตกลงหย่า แต่ยังยอมรับว่าคุณหนูเป็นภรรยาเอกแห่งจวนแม่ทัพ!
 ฟังคำพูดนี้แล้ว ความสงสัยเสี้ยวสุดท้ายหายวับไปจากใจของสี่เซวี่ยทันใด
 แวดตาเปล่งประกายขณะหันไปมองเงินสี่อเนียง นางต้องบังคับตนเองไว้
 ถึงจะไม่ให้ร้องยินคือออกมา

เงินสี่อเนียงเองก็ตื่นเต้นดีใจ ไม่ใช่เพราะเส้นจงซึ่งวางนางให้อยู่ใน
 สถานะภรรยาเอก แต่เป็นเพราะตัวเลขจำนวนมหาศาลที่ออกมาจากปาก
 ของทรงเชิง! *เท่าไรนะ เท่าไรนะ* นางรับรายการมาจากมือทรงเชิงและหักนิ้ว

คำนวณเงินเดือนของสาวใช้รุ่นใหญ่เท่ากับสองตำลึง สี่คนเป็นแปดตำลึง สาวใช้ชั้นรองเงินเดือนหนึ่งตำลึง...

นางเป็นหมอ คิดเลขไม่เก่งนัก ใช้เวลาอยู่นานกว่าจะคิดออกมาได้ ไม่รวมเงินเดือนซ้ำ แค่เงินเดือนของสาวใช้พวกนี้ก็สามสิบเอ็ดตำลึงแล้วบวกกับเงินเดือนซ้ำอีกยี่สิบตำลึง รวมทั้งหมดเป็นห้าสิบกว่าตำลึง!

สวรรค์ เกือบจะเท่ารายรับที่ได้มาอย่างลำบากยากเย็นตลอดทั้งปีของซ้ำ! เงินสี่เหนียงหัวใจโอบบิโน ในที่สุดคนเถื่อนอย่างนางก็ได้รับการรับรองจากพรรคคอมมิวนิสต์เสียที ได้กลายเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจอย่างเป็นทางการ ได้รับสวัสดิการของข้าราชการ และได้รับเงินเดือนจากรัฐทุกเดือนตามระเบียบ!

"คุณหนู..." เห็นทรงเชิงเรียกอยู่สองครั้ง เงินสี่เหนียงก็ยั้งก้มหน้าไม่พูดจา สี่ช่วยจึงร้องเรียกบ้าง

เงินสี่เหนียงเงยหน้า

ทรงเชิงเอ่ยซ้ำอีกครั้ง "นายหญิงอยากให้ย้ายคนจากที่จวนมากี่คนระดับไหนบ้าง ให้จรวายการมาได้เลยขอรับ บ่าวกลับไปแล้วจะส่งคนมาให้ท่าน"

"ข้าชื่อเองดีกว่า" เงินสี่เหนียงโค่วครวญ "ไม่ต้องเยอะเยาะขนาดนั้นหรอก เอาบ้างแค่สามคนห้าคนก็เพียงพอแล้ว" นางส่งรายการคืนให้ทรงเชิง "แต่ให้ที่จวนส่งเงินมาตามจำนวนนี้ทุกเดือน"

นี่เป็นการขั๊กยกเงินอย่างชัดเจน!

ไม่เคยเห็นใครขั๊กยกเงินอย่างเปิดเผยขนาดนี้มาก่อน สี่ช่วยอับอายจนอยากจะหาหลุมมุดลงไป นางส่งสายตาให้เงินสี่เหนียงพรางเหลือบ

มองสีหน้าของทรงเชิงด้วยหางตา หากเขาเอาเรื่องนี้ไปรายงานท่านแม่ทัพ
คุณหนูของนางต้องตายแน่!

"เอ่อ..." ทรงเชิงหน้าแดง "ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี"

นี่เป็นการทุจริตชัดๆ ท่านแม่ทัพของเขาเกลียดเรื่องนี้ที่สุด จำได้ว่า
แต่ก่อนในค่ายทหารมีคณีย้อเวลา จ่ายเบี้ยเลี้ยงน้อยกว่าจำนวนจริง ทุจริต
ยกยอกเงิน ท่านแม่ทัพโมโหขึ้นมาถึงกับฆ่ารองแม่ทัพผู้มีผลงานโดดเด่นทั้ง
หากเขาเอาเรื่องนี้ไปบอกท่านแม่ทัพ...

ทรงเชิงไม่กล้าคิดต่อว่านายหญิงที่เพิ่งจะได้รับการยอมรับคนนี้จะม
ีจุดจบเหมือนรองแม่ทัพคนนั้นหรือไม่ นั่นคือหัวหลุดจากปาก

"ทำไมหรือ" เห็นเขาอ้าปากแต่ไม่พูดจา เงินสี่เหนียงนิ้วหน้า

ทำแบบนี้ไม่เหมาะสมไหนหรือ หัวหน้ากำหนดกฎเกณฑ์และ
จ่ายเงินให้นางตามเวลาก็พอแล้ว ส่วนเจ้าหน้าที่จะมาประจำตำแหน่ง
หรือไม่ มีทั้งหมดกี่คน เป็นใครบ้าง ย่อมเป็นเรื่องของนางเพียงคนเดียว
พวกรัฐวิสาหกิจเมื่อชาติก่อนล้วนเป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ

"คือว่า..." ทรงเชิงหาเสียงตนเองเจอในที่สุด "นายหญิงทำแบบนี้
ไม่เหมาะสมนัก ท่านหาคนมาให้ครบตามจำนวนเถอะขอรับ"

"จวนแม่ทัพไม่มีธรรมเนียมแบบนี้ คุณหนูเชื้อทรงเชิงเถอะเจ้าคะ"
เห็นเงินสี่เหนียงยังจะแย้ง สี่เซวี่รีบกระตุกนางไว้

คิดถึงใบหน้าเอ็นซาเหมือนน้ำแข็งพันปีและนิสัยแปลกประหลาด
ของเขาแล้ว เงินสี่เหนียงรู้สึกผิดหวัง ครั้นคิดได้ว่าจะสิ้นปีแล้ว ูๆ
จะซื้อคนตั้งมากมายขนาดนั้น แถมยังต้องเลือกที่ถูกใจหาใช้เรื่องง่าย
จึงพยักหน้า "เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าจะหาซื้อดูก่อนแล้วกัน" นางยิ้ม "แต่ข้า

"ไม่ต้องการคนจากจวนแม่ทัพแม่แต่คนเดียว"

ขอเพียงนางเล็กคิดเรื่องทุจริต เรื่องอื่นล้วนตกลงได้

เห็นเงินสี่เหนียงไม่ยื่นกรานอีก หรงเชิงถึงได้โล่งอกและรีบไปจัดการเรื่องอื่นราวกับกลัวนางจะเปลี่ยนใจอีกครั้ง ทั้งยังสั่งให้ช่างตัดเสื้อที่พามาจากเมืองซ่งจิงวัดตัวตัดเสื้อให้เงินสี่เหนียงและคนอื่นๆ "จะปีใหม่แล้ว คนในจวนล้วนต้องตัดเสื้อใหม่" เขาสั่งช่างไม้ที่พามาให้วัดขนาดบ้าน "ท่านแม่ทัพสั่งให้เปลี่ยนเครื่องเรือนให้นายหญิงด้วย"

เงินสี่เหนียงรับของตามรายการไว้ทั้งหมด ส่วนหรงเชิงยุ่งตัวเป็นเกลียว

ใช้เวลาอยู่สี่วันเต็ม จนกระทั่งวันที่สี่สิบเก้าเดือนสิบสอง หรงเชิงถึงได้พาคนจากไป

ผ้ามาบิ่รงบางเหมือนปีกจักจั่น ตูลงยาลายทอง โตะเครื่องแป้งที่แกะสลักจากไม้หวงหยาง แจกันกระเบื้องลายคราม ฉากบังลมลายต้นสนนกระเรียนที่ทำจากไม้หนานมู่ลายทอง มองบ้านที่เหมือนถูกเนรมิตขึ้นใหม่แล้ว เงินสี่เหนียงตระหนักในที่สุดว่าทำไมหลายคนในชาติก่อนถึงสมัครงใจเป็นน้อย

ความหรรษาฟูฟ่มาได้มางายตายอย่างนี้เอง!

แต่ต้องเสียสละอิสรภาพที่เหลืออยู่เพียงสองปี แลกกับความปลอดภัยและสุขสมบุรณ์ชั่วชีวิตของเจียนเหวินเจียนอู่คุ้มค่าหรือไม่ พอลคิดว่าสองปีต่อจากนี้นางจะไม่สามารถใช้ชีวิตอิสระได้เหมือนแต่ก่อน จะทำอะไรต้องคอยดูสีหน้าของชายหน้าน้ำแข็งคนนั้น เงินสี่เหนียงรู้สึกหัวใจเจ็บแปลบ

"คุณหนูช่วยหยิกบ่าวที บ่าวกำลังฝันไปหรือไม่เจ้าคะ" หลายวันนี้ สี่เซวี่ยดีใจจนยิ้มไม่หุบ พอทรงเชิงจากไป นางก็เดินดูทั่วบ้านรอบแล้ว รอบเล่า

เจียนเหวินเจียนอยู่ถูกรับตัวกลับมาและได้เปลี่ยนมาสวมชุดผ้าป่าน ตัวใหม่ก่อนเวลา ทั้งสองกระโดดโลดเต้นรอบตัวเงินสี่อเหนียง จับสิ่งนั้น ลูบคลำสิ่งนี้ ปากอูทานไม่หยุดว่า "ท่านแม่ ท่านแม่! นี่คืออะไร นี่คืออะไร!" ทำเอาเงินสี่อเหนียงปวดหัว เห็นสี่เซวี่ยกับชีวจิวพลอยตื่นตื่นไปกับพวกเขา ด้วยจึงถอนหายใจ "พวกเจ้าเหล่าๆ ลงหน่อยเถอะ ระวังจะสุขมากจน กลายเป็นทุกข์ เดียวก็แห้งลูกหรอก"

"ไม่มีทาง!" สี่เซวี่ยกอดแขนเงินสี่อเหนียงหัวเราะว่า

เงินสี่อเหนียงดึงนางเข้าไปนั่งในเรือน "พรุ่งนี้ก็วันที่สามสิบแล้ว จะจ้างคนตั้งมากมายในเวลาสั้นๆ ไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างอื่นยังรังรองได้ แต่ผู้คุ้มกันจะรองไม่ได้ เจ้ากลับไปปรึกษากับฉางเหอดู ให้เขาลาออกจากงานชั่วคราวที่บ้านสกุลโจวแล้วมาเป็นผู้คุ้มกันที่นี้เถอะ"

"คุณหนูไม่พูด บ่าวก็อยากขอยอยู่แล้วเจ้าคะ" สี่เซวี่ยหน้าแดง "วันนั้น ท่านแม่ได้ยินว่าพวกเราจะจ้างผู้คุ้มกันหกคน ให้เงินเดือนเดือนละหนึ่ง ตำลึง ก็ปรึกษากับบ่าวให้มาขอร้องท่านให้ฉางเหอกับพี่น้องมาทำงานที่นี้ บ่าวโกรธที่แต่ก่อนนางจู้จี้ขี้นจึงไม่มาพูดกับท่าน" นางยิ้มมองเงินสี่อเหนียง "ฉางเหอลาออกจากงานที่บ้านสกุลโจวตั้งแต่วันที่มาเก็บกวาดเรือนเล็กแล้ว"

ตอนนั้นทรงเชิงยังไม่มา หลี่ฉางเหอแอบกระซิบกับสี่เซวี่ยว่าชั้นวาง ของล้มต้องเป็นเพราะมีคนเข้ามาตอนกลางดึกแน่ สี่เซวี่ยจึงบังคับให้เขา ไปลาออกจากงานชั่วคราวที่บ้านสกุลโจวเพื่อมาดูแลความปลอดภัยที่นี้

คิดไม่ถึงว่าทรงเชิงจะมาหาในคำวันนั้น พอได้ยินว่าจะจ้างผู้คุ้มกัน
สี่เซวียผู้สี่กเกรงใจไม่กล้าพูดกับเงินสี่อเหนียง เพราะเดี๋ยวจะดูเหมือนว่า
นางจงใจให้สี่ฉางเหอลาออกจากงานเพื่อมาเป็นผู้คุ้มกันที่นี่

เงินสี่อเหนียงเข้าใจได้ในทันที มีนำหลายวันสี่ฉางเหอถึงช่วยงาน
อยู่ที่นี้ตลอด "เจ้านี่นะ..." นางถอนหายใจ "เจ้าหวังดีต่อข้า ทำไม่ข้าจะไม่รู้
ยังจะทำเหมือนเป็นคนอื่นอีก" นางเปลี่ยนเรื่อง "แม่สามีเจ้านับว่าเป็น
คนใจกว้างและมีคุณธรรมแล้ว หากเป็นคนอื่น ได้ลูกสะใภ้อย่างเจ้าปานนี้
คงบังคับให้ฉางเหอหย่าแล้วละ อีกหนอยห้ามเจ้าทำให้นางลำบากใจ
เด็ดขาด ต้องเคารพนับถือนาง!"

สัญญาขายตัวของสี่เซวียเป็นสัญญาชั่วชีวิต แม้จะแต่งงานแล้ว
ก็ยังถือเป็นบ่าวของเงินสี่อเหนียง ก่อนแต่งงานได้ชี้แจงกับสกุลสี่แล้ว
สกุลสี่เองก็ยอมรับ ช่วงแต่งงานใหม่ๆ เงินสี่อเหนียงยังเหลือสินเจ้าสาว
พอนำไปขายได้ สี่เซวียจึงยังมีเงินกลับไปให้ที่บ้าน ต่อมาชีวิตความเป็นอยู่
ของเงินสี่อเหนียงลำบากมากขึ้นทุกที สี่เซวียไม่เพียงหายไปจากบ้านสามมี
ทั้งวันและไม่ได้เอาเงินกลับมา บางทียังแอบชักเงินสามมีออกมาด้วย แถมยัง
ลากสี่ฉางเหอมาทำงานให้เงินสี่อเหนียงเปล่าๆ โดยไม่ได้ค่าแรง เรื่องนี้
ทำให้แม่สามีของนางไม่พอใจอย่างยิ่ง มักบ่นเป็นประจำว่าลูกชายแต่ง
ของไม่ดีเข้ามา ข้าเร็วสกุลสี่ต้องล่มจมเพราะนางแน่

โชคดีที่สี่ฉางเหอคอยปกป้องสี่เซวียมาตลอด บวกกับนางตั้งครวั
เลือดเนื้อสกุลสี่อยู่ จึงไม่ถูกรังแกมากนัก แต่ต้องฟังเสียงบ่นจวนหูและ
ทุกวันเท่านั้น

เรื่องพวกนี้เงินสี่อเหนียงเคยได้ยินชีวิตวีเล่าให้ฟังแล้ว แต่ติดที่

สถานการณ์ของนางเองก็ลำบาก ไม่มีสิทธิ์จะพูดเรื่องนี้ จึงแสร้งทำเป็นไม่รู้มาตลอด ได้แต่ใช้เรื่องการพักผ่อนดูแลครอบครัวเป็นข้ออ้างสั่งให้สี่เซวียอยู่บ้านปรนนิบัติพ่อแม่สามีให้มากที่สุด บัดนี้เห็นนางคิดจะเอาคืนเมื่อได้ดี เงินสี่อเนียงกลัวจริงๆ ว่านางจะทะเลาะกับบ้านสามีด้วยเรื่องนี้ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้เกิดปัญหา

มารดาของสี่อเนียงเหอเป็นหญิงชนบททั่วไปเท่านั้น หาได้มีแผนการมากมายในใจ ลูกสะใภ้ทำงานรับใช้ผู้อื่นทั้งวันโดยไม่ได้รับค่าตอบแทน แถมยังต้องควักเงินออกมาอีก นางยอมต้องบ่นอยู่แล้ว แต่นางก็มีลักษณะเด่นของชาวชนบทที่ซื่อตรงจิตใจดีงาม ปากดำวาก็จริง แต่ก็ยังลืมหืมตาข้างหลังตาข้าง ปล່อยให้สี่เซวียขนข้าวของมาที่นี้ บางครั้งเวลามีของอ่วยก็เรียกเจียนเหวินเจียนอู๋ไปกินด้วย ส่วนลึกในใจนางยังคงเห็นใจเงินสี่อเนียง

คนแบบนี้อยู่ด้วยง่าย ความคิดจิตใจมองปราดเดียวก็เห็นทะเลลูปรุโปร่ง ไม่เหมือนบางคนที่มีใจเต็มไปด้วยความคั่งแค้นชิงชังแต่ไม่แสดงออกมา คนแบบนี้ต่างหากที่น่ากลัวที่สุด เช่นอู๋ซิ่นอี่ เช่น...

นางพลันคิดถึงแม่สามีของตนเองและอดหนาวเอือกไม่ได้ คิดในใจว่าสี่เซวียบอกว่านางเกลียดช้ำมาก หากวันหนึ่งต้องพบหน้ากัน ข้าต้องทำอย่างไรถึงจะผูกสัมพันธ์กับนางได้

ในเมื่อก้าวเข้ามาในวังวันนี้แล้ว นี่เป็นสิ่งที่นางต้องเตรียมพร้อมรับมือให้ดี เส้นจงซึ่งเป็นคนกตัญญูมาก หากนางมีอาจผูกสัมพันธ์กับมารดาของเขาได้ ย่อมไม่ได้รับการสนับสนุนจากเขา หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากเขา ชีวิตภรรยาในอนาคตของนางย่อมเป็นไปอย่างยากลำบาก! จู๋

เงินสี่เหนียงก็นึกอิจฉาสีเซวีย

"บ่าวทราบดีแล้วเจ้าค่ะ" สีเซวียเบ้ปาก เถียงอย่างเอาแต่ใจว่า "นางชอบบ่นคุณหนู บ่าวไม่ชอบเลย อยากจะสั่งสอนนางสักหน่อย"

"จะเป็นแม่คนอยู่แล้ว ยังใจแคบแบบนี้อีก!" เงินสี่เหนียงค้อนนางและเอ่ยว่า "ให้ช่างเหอเป็นผู้คุ้มกันเป็นเรื่องชั่วคราวเท่านั้น รอให้ยาลูกกลอนของข้าชายได้เมื่อไรจะให้เขามาช่วยดูแลโรงผลิตยา ส่วนน้องชายเขา..." นางก้มหน้าคิด "ลองมาทำดูแล้วกัน ถ้าทำได้ก็ให้อยู่ที่นี่"

สีเซวียผงกหัว "เจ้าค่ะ"

ทั้งสองกำลังปรึกษากันว่าจะไปหาผู้คุ้มกันอีกสี่คนมาจากที่ไหน ภรรยาหลี่ฉีกยกขนมข้าวเหนียวกระจาดใหญ่เข้ามาพอดี ขนมข้าวเหนียวเสียงพ้องกับคำว่าสูงขึ้นทุกปี* ความหมายคือได้เลื่อนตำแหน่งทุกๆ ปี จะปีใหม่แล้ว ชาวเมืองถู่ถู่นิยมเอาขนมข้าวเหนียวไปให้เพื่อนบ้าน

"สวรรค์..." พอเข้ามาในบ้าน นางก็กวาดตามองไปทั่ว "สวรรค์!" นางลูบจากบังลมลายต้นสนนกระเรียนที่ทำจากไม้หนานมู่ลายทอง "สวรรค์!"

ชีวจิวหัวเราะคิกพลาวยื่นน้ำชาให้ "ท่านป้า ดื่มน้ำชาเจ้าค่ะ"

เห็นอีกฝ่ายยังยืนตะลึงอยู่ที่เดิม เงินสี่เหนียงจึงดึงนางมานั่ง "บนเตียงเตาอุ่นกว่า"

"สวรรค์ ข้าไม่ได้มาแค่ไม่กี่วัน!" แม้จะขึ้นมานั่งบนเตียงเตาแล้ว ภรรยาหลี่ฉีกก็ยังไม่ได้สติ

* ขนมข้าวเหนียว หรือเหนียนเกา แปลตรงตัวว่าขนมหนึ่งฉลองปีใหม่ เป็นขนมที่ทำจากแป้งข้าวเหนียว รูปทรงขึ้นกับภาชนะที่ใช้ ที่ชาวไทยคุ้นเคย ได้แก่ ขนมเซ่ง ทั้งนี้คำว่าเหนียนเกาพ้องเสียงกับคำว่าสูงขึ้นทุกปี จึงมีความหมายที่เป็นมงคล

"ปีใหม่นี้นา..." เงินสี่เหนียงหัวเราะรีน

"ปีก่อนๆ เจ้าไม่เคยฟุ่มเฟือยขนาดนี้" นางยื่นมือไปจับผ้าทอลายที่เงินสี่เหนียงสวมอยู่ "จู้ๆ แม้แต่เสื้อยังเป็นเสื้อทอสามชั้นใหม่เอี่ยม นี่เป็นผ้าทอลายชั้นดีจากเสฉวน ข้าว่าแล้วเจ้าไม่ธรรมดา โผขึ้นเกาะต้นไม้ใหญ่ได้แล้วจริงๆ ด้วย" นางมองเงินสี่เหนียงด้วยดวงตาวาวระยับ "พ่อบ้านกู้ส่งมาให้หรือ" นางปรบมือ "บอกแล้วว่าไปเมืองซึ่งจิงครั้งนั้น ไม่เสียเปล่าหรอก เป็นอย่างไรบ้าง" คิดอะไรได้จึงกะพริบตาอย่างลึกลับ "ได้ยื่นพอบ้านกู้บอกว่าภรรยาของเจ้านายเขาเพิ่งตายไปเมื่อปีก่อน ยังไม่ได้แต่งภรรยาใหม่เสียที เป็นความจริงหรือไม่" นางทอดถอนใจ "พี่หลี่ของเจ้าบอกว่าเจ้านายเขาเป็นขุนนางใหญ่ หากได้เข้าไปอยู่ในตระกูลแบบนี้จริง ออย่าว่าแต่แต่งเป็นภรรยาเลย ต่อให้เป็นอนุภคดียังดีกว่าตระกูลทั่วไป" แกวตาที่มองเงินสี่เหนียงเต็มไปด้วยความอิจฉา

ในห้องพลันเงียบกริบ

สี่เหนียงกับชิวจวีมองหน้ากัน ใบหน้าเจือแววโกรธจางๆ

12

เงินพวกนี้เป็นของเส้นจงซึ่ง สามีที่ถูกต้องตามกฎหมายของคุณหนู มีที่มาถูกต้องชัดเจน!

แต่เรื่องนี้กลับบอกคนนอกไม่ได้ ชาวเมืองต่างรู้ว่าหลายปีมานี้ เงินสื่อเหนียงใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก หากรู้ว่าคุณเป็นภรรยาเอกของ แม่ทัพใหญ่ผู้โด่งดัง เส้นจงซึ่งต้องถูกผู้คนที่ต่อว่าแน่

โดยเฉพาะภรรยาหล่อดีที่รู้ว่าเงินสื่อเหนียงคือหมอเจียนผู้โด่งดัง ยิ่งไม่อาจเปิดเผยเรื่องนี้กับนางได้

"เออ...ทำไมหรือ" ภรรยาหล่อดีนิ่งไปเมื่อเห็นว่ารอบด้านเงียบกริบ มองเงินสื่อเหนียงอย่างกระวนกระวาย

"เจ้าออกไปแล้วอย่าพูดจาส่งเดช บ้านสามีข้ามีอำนาจบารมีมาก" เงินสื่อเหนียงบ่นหน้าเคร่งขรึมอย่างที่เห็นได้น้อยครั้ง

ภรรยาหล่อดีตาเป็นประกาย "บ้านสามีเจ้า..."

เงินสี่หมื่นเปลี่ยนเรื่องคุยเสียแล้ว "สะใภ้หามีอะไรหรือไม่"
หากแค่จะเอาขนมข้าวเหนียวมาให้ ส่งลูกจ้างมาก็ได้

ภรรยาหาลีฉิมดิศหวงอย่างยิ่ง แต่นางรู้ว่าเรื่องที่เงินสี่หมื่นไม่อยากพูด
ต่อให้ถามจนปากฉีกก็อย่าหวังจะได้คำตอบ จึงสำรวจมสีหน้าก่อนจะกล่าว
"ก็เพราะมีธุระนะสิ" นางยิ้มมองเงินสี่หมื่น "เจ้าว่าแปลกหรือไม่
ยาลูกกลอนพวกนั้นแต่ก่อนขายในนามเจ้ากลับขายไม่ออกสักเม็ด ตั้งแต่
เจ้าไม่ให้ข้าบอกว่ายานี้เป็นฝีมือเจ้ากลับขายออกอย่างรวดเร็ว สองวัน
มานี้มีคนมาซื้อทุกวัน ไม่กี่วันก็ถูกแย่งกันซื้อ วันนี้มีคนมาถามอีก แต่หมด
เสียแล้ว แถมลูกค้ายังบอกว่ามีเท่าไรขอเหมาหมด พี่หาลีของเจ้าถึงได้ร้อนใจ
ให้ข้ามาหาเจ้าแต่เช้า" นางมองบ้านที่ดงามหุรวราพลางเดาใจ "คนเรา
หากจะมีโชคลาภ อ้อออกมายังเป็นก้อนทอง คราวนี้อาใจวรวัยแล้วจริงๆ!"

ชีวิตก็กับสี่เซวี่ยมองหน้ากัน ตื่นตระหนกจนพูดไม่ออก

เงินสี่หมื่นโค้งมุมปากเล็กน้อย เผยรอยยิ้มจางๆ ต้องเป็นเซียวอวี
แน่! เขาส่งยาลูกกลอนของนางเข้าไปในสำนักแพทย์หลวงตามคำสัญญาแล้ว

เมืองอู่ถ่งกันดารก็จริง แต่นับว่าอยู่ใกล้กับเมืองซ่งจิง เศรษฐีในเมือง
มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับชนชั้นสูงในเมืองซ่งจิง ป่วยไข้ไปรักษาที่
สำนักแพทย์หลวงถือเป็นเรื่องปกติ เห็นยาลูกกลอนที่วางขายอยู่ในสำนัก
แพทย์หลวงมีขายในเมืองอู่ถ่ง แถมยังถูกกว่า ย่อมต้องแย่งกันซื้ออยู่แล้ว

แม้นางจะเชื่อว่าเซียวอวีเป็นคนรักษาดีจะ แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็น
ราชมนตรีที่ถูกระวัดตัว นางเป็นเพียงหมอชาวบ้านฐานะต่ำต้อย เซียวอวี
ไม่มีทางรับปากและลงมือทำทันที ยื้อเวลาไปสักเดือนสองเดือน หรือ
ครึ่งปีหนึ่งปีก็เป็นเรื่องปกติ ดังนั้นตอนที่ยาลูกกลอนไว้กับเขา นางจึง

ไม่ได้ตั้งความหวังว่าจะเห็นผล คิดว่าอย่างน้อยก็ต้องรอดสักครึ่งปีหนึ่งปี
ตอนนั้นนอกจากดีใจแล้ว เงินสี่หมื่นยังรู้สึกละลายใจด้วย หมอเจ้าของใช้
อย่างนางทำตัวไม่เหมาะสมจริงๆ ตั้งแต่จากมาวันนั้นก็ไม่ได้กลับไปตรวจดู
คนไข้อีก ไม่รู้ว่าสูหยินผู้เฒ่าเขียวเป็นอย่างไรบ้าง หายดีทั้งหมดแล้วหรือยัง
ได้เวลาเดินทางไปเมืองซังจิงแล้วสินะ เงินสี่หมื่นคิดในใจ ต้นปี
ไม่มีเวลาแล้ว รอให้พ้นปีใหม่ไปก่อนแล้วกัน ค่อยไปเยี่ยมคารวะเขียวอวี้
กับสูหยินผู้เฒ่าเขียว ถึงโอกาสนี้ไปดูด้วยว่ายาลูกกลอนในสำนักแพทย์หลวง
ขายดีหรือไม่ และจะทำสัญญาระยะยาวได้หรือไม่

เห็นนางขมวดคิ้วไม่พุดจา ภรรยาหลี่ฉีเกะพริบตาปริบๆ และหยิบถุง
ใส่เงินใบหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อส่งให้เงินสี่หมื่น "ด้วยกลัวว่าเจ้าจะ
ไม่มีเงินทุนซื้อวัตถุดิบ พี่หลี่ของเจ้าจึงตั้งใจให้ข้าเอาส่วนแบ่งจากเหตุการณ์
โรคระบาดครั้งนั้นมาให้ ได้กำไรทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบแปดตำลึง แบ่งให้
เจ้าเจ็ดสิบเก้าตำลึง รวมกับค่าเออเจียวและยาลูกกลอนที่ขายได้ ทั้งหมด
หนึ่งร้อยสามสิบสี่ตำลึงหกเจียน ในนี้เป็นเงินหนึ่งร้อยสามสิบห้าตำลึง"

"เยอะขนาดนี้เขียว" สีเซวี่รับไปทันที

ชีวจวีเข้าไปมุงด้วย ทั้งสองเทเงินลงบนเตียงเตาและนับเสียงดัง
เจียวจ้าว

เห็นทั้งสองทำท่าเหมือนไม่เคยเห็นเงิน เงินสี่หมื่นยืมส่ายหน้า

ภรรยาหลี่ฉีฉีม้มมองนาง "ความคิดของข้ากับพี่หลี่ของเจ้า ในเมื่อ
ยาลูกกลอนกับเออเจียวขายดีขนาดนี้ เจ้าอย่าวางแผนเล็กๆ อีกเลย
เปิดโรงผลิตยาเถอะ แล้วจ้างคนงานหลายๆ คนงานใช้แรงให้พวกเขาทำ
เจ้าแค่กำสูตรยาไว้ก็พอ จะได้ไม่เหนียว"

"เอ่อ..." เงินสี่หมื่นยังรู้สึกอึดอัด นี่เป็นความตั้งใจเดิมของนางอยู่แล้ว แต่นางไม่ได้คิดจะร่วมมือกับหลี่ฉีสามีภรรยา นางจะร่วมมือกับสำนักแพทย์หลวงต่างหาก! หางตาเหลือบเห็นภรรยาหลี่ฉีมองมาอย่างจริงจัง เงินสี่หมื่นยังรู้สึกละลายใจ ทำงานร่วมกันมาสองสามปี สามีภรรยาคุ้นดีกับนางไม่น้อย ตอนนี้อยู่ได้ดีเข้าหน่อย นางก็จะเขี่ยอีกฝ่ายทิ้งไป...ทว่านางเองก็จนปัญญาเช่นกัน

ฉบับล้นความคิดหนึ่งวาบเข้ามาในหัว เงินสี่หมื่นงายหน้ามองภรรยาหลี่ฉีกลางใคร่ครวญ ข้าจะเปิดโรงผลิตยา แต่กลับไม่อาจออกหน้าเองได้ หลี่ฉีช่างเหอซื่อสัตย์จงรักภักดีก็จริง แต่ไม่รู้เรื่องยา พวกเขาสามีภรรยามีความรู้เรื่องยา ทั้งยังรู้จักค้าขาย หากพวกเขายอมมาช่วยข้า...พอบังเกิดความคิดนี้ เงินสี่หมื่นส่ายหน้าทันที นางถอนหายใจช่างเออะไว้ค่อยว่ากันอีกที

"เจ้ากลัวไม่มีเงินทุนหรือ" ด้วยไม่รู้ว่านางคิดเรื่องอื่นอยู่ เห็นสีหน้านางเปลี่ยนแปรไปมา ภรรยาหลี่ฉีจึงเอ่ยถาม "เจ้าไม่ต้องห่วง ข้ากับพี่หลี่ของเจ้า..." นางชะงักไปที่ทันที สีหน้าแก่อะไรเล็กน้อย ดูจากความหรรษาฟูฟ่าของบ้านหลังนี้ เงินสี่หมื่นจะขาดแคลนเงินทุนเปิดโรงผลิตยาได้อย่างไร

เห็นอีกฝ่ายเริ่มเข้าใจแล้ว เงินสี่หมื่นจึงถือโอกาสพูด "บ้านสามีข้าเป็นตระกูลใหญ่ที่มีเกียรติ ไม่มีทางยอมให้ข้าทำมาค้าขายแน่ ก่อนหน้านี้เป็นเพราะความจำเป็นเรื่องปากท้องบีบบังคับ แต่ตอนนี้ในเมื่อพวกเขาหาข้าพบแล้ว..." นางมองภรรยาหลี่ฉีอย่างจริงจัง เอ่ยเนิบช้าอย่างใช้ความคิดว่า "อีกหน่อยแม้แต่เออเจียวข้ายังเคียวไม่ได้ด้วย เจ้า

บอกทุกคนว่า...หมอเจียนออกจากเมืองอู่ถงไปแล้วก็แล้วกัน"

ชื่อเสียงของหมอเจียนโด่งดังเกินไป นางต้องตัดเงื่อนไขทุกอย่างก่อนที่เส้นจางจะสืบรู้ ต้องทำให้หมอเจียนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

"จะได้อย่างไรกัน!" ภรรยาหลี่ฉีฉู่ลุกพรืดทันใด กิจการค้าของร้านยา รู่ยเสียงดีวันดีคืนได้ก็เพราะอาศัยชื่อเสียงของหมอเจียนทั้งนั้น

"หากรู้ว่าข้าไม่ปฏิบัติตามหลักการครองเรือน เทียบออกไปเป็นหมอรักษาโรคข้างนอก ข้าต้องถูกบ้านสามีลงโทษถึงตายทันทีแน่!" เสียงของเจินสือเหนียงไม่ดังมาก แต่เฉียบขาดเป็นพิเศษ

ในหูของภรรยาหลี่ฉีฉู่ได้ยินแต่เสียงหนึ่งๆ ไบหน้าหมองหม่นลงทันที นางพูดถูก ตระกูลใหญ่โตที่ไหนบ้างจะยอมรับเรื่องเช่นนี้ได้ เรื่องนี้เปิดเผยออกมาเมื่อไร หากนางเป็นที่รักใคร่ก็แล้วไปเถอะ อาจโชคดีรักษาชีวิตเอาไว้ได้ แต่หากนางเป็นที่รักใคร่จริง จะถูกทอดทิ้งให้อยู่ที่นี้ตั้งหลายปีโดยไม่มีใครมาถามไถ่ข่าวคราวเลยได้อย่างไร

"ไม่มีหนทางอื่นอีกแล้วหรือ" ภรรยาหลี่ฉีฉู่ถามอย่างไม่เลิกรา ในใจกลับลอบคิดว่า หากใช้เรื่องความลับของนางมาข่มขู่ นางจะยอมผลัดยาให้ข้าต่อไปหรือไม่ เออเจียวกับยาลูกกลอนของเจินสือเหนียงหาเงินได้ไม่ธรรมดา เจอต้นไม้เงินต้นไม้ทองแบบนี้เข้า เป็นใครก็ไม่ยอมปล่อยมือง่ายๆ หรือ

"หากเขารู้ เจ้ากับพี่หลี่ก็จะ..." เจินสือเหนียงส่ายหน้า ไม่ได้พูดต่อตามคาด ภรรยาหลี่ฉีฉู่หน้าซีดเผือดทันที

เจินสือเหนียงสั่งให้ทิวฉวีห่อขนมดอกกุ่มให้ภรรยาหลี่ฉีฉู่กลับไปด้วย "นี่เป็นของจากรวังหลวง เอาไปให้เด็กๆ ลองชิมดู" นางพูดต่อ "เฝ้าว่างใจเถอะ

บ้านสามีข้ามีเครือข่ายกว้างขวาง อีกหน่อยหากมีโอกาสข้าจะแนะนำการค้าให้เจ้ากับพี่หลี่ ขอเพียงตกลงการค้าได้สักครั้งก็พอให้พวกเราที่มีกินมีใช้ไปได้ชั่วชีวิตแล้ว"

เรื่องนี้นางไม่ได้ไม้ หากนางกับหลี่ได้รายการสั่งยาจากกองทัพอย่างว่าแต่ชาติเดียวเลย มีเงินพอใช้ไปได้อีกหลายชาติด้วยซ้ำ! เงินสี่เหนียง ยิ้มมองภรรยาหลี่

ได้กินขนมดอกกุ่มจากวังหลวงแบบนี้ บ้านสามีนางไม่ได้มีอำนาจแบบธรรมดาแน่ ภรรยาหลี่ฉิมองความมั่งคั่งมั่งคั่งในบ้าน ใบหน้าเปลี่ยนจากซีดขาวเป็นแดงเรื่อ แววตาคมองหม่นพลันเปล่งประกาย "อาโยววงใจเถอะ ให้ตายข้าก็ไม่เปิดเผยเรื่องของเจ้าแน่นอน!"

หลังภรรยาหลี่ฉิมองกลับไป หลี่เซี่ยมองแผ่นหลังที่เต็มไปด้วยความดีอกดีใจของผู้เป็นนายแล้วขำพริต "คุณหนูทรมาณคนเก่งเหลือเกิน แค่นี้ก็พานางขึ้นสวรรค์และลงนรกถึงหลายครั้ง กำราบเสียอยู่หมัด"

เงินสี่เหนียงเอนพิงหมอนอิงริมเตียงเตาอย่างเกียจคร้าน "หากไม่ปลอบและชู่ไปพร้อมกันแบบนี้ ข้าเกรงว่านางจะเอาจุดอ่อนของพวกเรา มาบังคับให้ข้าผลิตยาให้นางไม่เลิก"

เพิ่งหลับตาพักผ่อนได้ไม่นาน ชิวจวีก็พาเจียนเหวินเจียนฉู้อันรีบรุดเข้ามาอย่างร้อนใจ "คุณหนู ป้าหลิวมาแล้วเจ้าคะ!"

ป้าหลิวเป็นนายหน้าค้าสาวใช้เพียงคนเดียวในเมืองอู่ถง วันที่สี่สิบเก้าแล้วยังหาเด็กผู้หญิงที่เข้าทำไม่ได้ เด็กผู้หญิงแปดเก้าคนที่สูงต่ำไม่เท่ากันยืนเรียงหน้ากระดาน เงินสี่เหนียงจำใจเลือกแม่ครัว

กับสาวใช้มาคนหนึ่ง สาวใช้คนนี้เฉลียวฉลาดมาก อายุสิบสาม นามว่า ชูยงู เนื่องจากโบหน้ามีผื่นแดง เห็นแล้วขี้ตู่ขี้ต่าจึงไม่มีคนซื้อตัวนางไปหนึ่งเพราะไม่มีทางเลือก สองเพราะเป็นหมอออยู่แล้ว เงินสี่เหนียงจึงไม่ถือสา ตั้งชื่อนางว่าตงจวีให้คล้องกับชิวจวี

การเลือกสาวใช้ไม่ราบรื่นนัก แต่การจ้างผู้คุ้มกันอีกสี่คนกลับบังเอิญอย่างยิ่ง บุตรชายของซุนไปวัน ตระกูลใหญ่ทางตะวันออกของเมืองกำลังจะถูกส่งไปเป็นขุนนางท้องถิ่นที่อื่นหลังปีใหม่และจะเลิกจ้างผู้คุ้มกันพอดี เดิมทีพวกเขาคิดจะลาออกหลังปีใหม่ ได้ยินว่าเงินสี่เหนียงจะจ้างคน ด้วยเกรงว่าจะพลาดโอกาสจึงขอลาออกมาก่อน มีทั้งหมดเจ็ดแปดคน ล้วนเป็นคนทีซุนไปวันแนะนำ รู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดี เงินสี่เหนียงจึงเลือกมาสี่คนและให้ห่อฉางเหอนำทะเบียนบ้านและเอกสารของพวกเขา ไปตรวจรับรองที่ว่าการอำเภอ ก่อนจะรับเข้าทำงาน

จู่ๆ ในบ้านก็มีคนเพิ่มมาหกเจ็ดคน วันที่สามสิบปีนี่จึงคึกคักกว่าทุกๆ ปี

เจียนเหวินเจียนอยู่ต่อเงินสี่เหนียงแต่เช้าจะขอติดคำกลอนคู่ตรงหน้าประตู แต่ก่อนบ้านยากจน ไม่มีเงินซื้อ ปีนี้เงินสี่เหนียงไม่เพียงซื้อคำกลอนคู่ แต่ยังซื้อภาพอักษร 'ฝู'* ภาพประดับปีใหม่ และกระดาษตัดเป็นลวดลาย ภาพปีใหม่ส่วนใหญ่เจียนเหวินเจียนอยู่เป็นคนเลือก ล้วนมีแต่ภาพเล่าเรื่อง 'โคมดอกบัว'** นาจาปวนทะเล และภาพการ

* อักษร 'ฝู (福) มีความหมายว่าโชคดี ชาวจีนนิยมนำภาพอักษรคำนี้มาแปะไว้บนบานประตูหน้าบ้านในลักษณะกลับหัว เพราะจะออกเสียงว่า 'ฝูเต้า (โชคดีกลับหัว)' พ้องเสียงกับคำว่า 'โชคดีมาถึง'

** โคมดอกบัว เป็นหนึ่งในเทพนิยายจีนโบราณ กล่าวถึงเทพธิดาซานเซิงหมู่หรือเจ้าแม่หว่าชาน มีโคมดอกบัวเป็นอาวุธ เจ้าแม่หว่าชานแต่งงานกับมนุษย์นามว่าหลิวสีและให้กำเนิดบุตรนามว่าเจินเซียง แต่เพราะเทพเอ๋อร์หลางพี่ชายของเจ้าแม่หว่าชานไม่ยินดีให้น้องสาวทำผิดกฎสวรรค์จึงขโมยโคมดอกบัวไปและขังนางไว้ใต้เขาหว่าชาน สิบห้าปีต่อมาเจินเซียงมีกวีชาวยุทธ์และฝ่าเขาช่วยมารดาออกมาได้

เฉลิมฉลองที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของเด็ก พอชื่อกลับมาก็จะขอติดพันที่ยังดีที่เงินสี่หมื่นห้าหมื่นไว้ก่อน

"อันนี้พวกเจ้าติดไม่ได้!" เห็นเจียนเหวินเจียนอุ้งส่งเสียงเจี๋ยวจ้าวพลางแบ่งกลอนคู่ที่จะติดบนบานประตูแต่ละบานตามคำชี้แนะของเงินสี่หมื่นห้าหมื่นทำท่าจะเป็นขึ้นไปติด สีเซวี่จึงหวาดและแย้งไป

ดูว่าง่าย แต่การติดกลอนคู่เป็นงานที่ต้องใช้ทักษะ จะสูงไปหรือต่ำไปไม่ได้ ติดตรงติดเอียงล้วนกระทบต่อภาพลักษณ์ของหน้าบ้านไม่ใช่งานที่เด็กห้าขวบจะทำได้

"ท่านแม่..." เจียนอุ้งมองเงินสี่หมื่นห้าหมื่นตาปริบๆ

"ผ่านคืนนี้ไปอยู่เกอก็ห้าขวบแล้ว เขาติดได้" เงินสี่หมื่นห้าหมื่นขี้หัวลูกชายและเอ่ยว่า "เหวินเกออยู่เกอต้องตั้งใจติดให้ดีละ ติดเบี้ยวไปจะถูกเพื่อนๆ หัวเราะเยาะได้"

ข้าเร็วพวกเขาก็ต้องดูแลบ้านนี้ตามลำพัง นางไม่อาจอยู่กับพวกเขาไปชั่วชีวิต ฝึกให้พวกเขาสามารถอยู่ได้ด้วยตนเองเร็วเท่าไรยิ่งดีเท่านั้น

"ท่านแม่วางใจ มีพี่ใหญ่จี้คอยช่วยอยู่ พวกเราต้องติดได้ดีแน่!" ครั้งนี้ได้รับกำลังใจจากเงินสี่หมื่นห้าหมื่น เจียนเหวินเจียนอุ้งตอบกรับรองอย่างคึกคักอีกเหมิ ไม่ลืมหันกลับมาทำหน้าที่เล่นไล่สีเซวี่

พี่ใหญ่จี้นามว่าจี้ไหวเฟิง เป็นหัวหน้าผู้คุมกันทั้งสี่ที่เงินสี่หมื่นห้าหมื่นเพิ่งจ้างมา นิสัยสุ่ม ไม่พูดมาก เขาชอบเจียนเหวินเจียนอุ้งเป็นพิเศษ แคว้นเดียวก็สนิทสนมกับทั้งสองแล้ว เขาสูงใหญ่แรงเยอะ เจียนอุ้งชอบให้เขาแบกตนเองบนบ่าและวางท่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เห็นเจียนอุ้งมองเขาจี้ไหวเฟิงจึงตอบว่า "คุณหนูวางใจ ข้าจะช่วยคุณชายติดกลอนคู่ให้"

เรียบร้อยเอง" เนื่องจากเป็นการว่าจ้าง ไม่ได้ทำสัญญาขายตัว ต่อหน้า
เงินสี่อเนียงพวกเขาจึงแทนตนเองว่าข้า แม้แทนตนเองแบบนี้ก็จะกำแหง
ไปหน่อย แต่เงินสี่อเนียงมาจากโลกปัจจุบันที่ทุกคนเท่าเทียมกัน จึง
ไม่รู้รู้สึกแปลกอะไร

กลับเป็นที่เชยที่คอยบ่นลับหลังให้เงินสี่อเนียงตั้งกฎกับพวกเขา
แต่เงินสี่อเนียงกลับไม่พูดอะไร ปล่อยให้เจียนเหวินเจี้ยนอยู่เรียกเขา
ว่าพี่ ในเมื่อเป็นเรื่องของเด็ก นางที่เป็น 'แม่' ย่อมไม่จำเป็นต้องถือสา

"คุณหนู..." สีเชยไม่วางใจ "เรื่องนี้สำคัญนะเจ้าคะ ท่านอย่าปล่อยให้
เด็กๆ เอาแต่เล่นสนุกสิ ให้ช่างเหอเป็นคนติดเถอะเจ้าคะ" นางหันกลับไป
ถลึงตาใส่จี้ไหวเฟิง

จี้ไหวเฟิงทำเป็นมองไม่เห็น หันหน้าไปอีกทาง

"ก็แค่ติดกลอนคู่เท่านั้น จะเบี้ยวหรือจะตรงก็มีแต่พวกเราดู"
เงินสี่อเนียงยิ้มพลางดันสีเชยออกไป "ปีนี้คนเยอะ ที่นี้ไม่ต้องให้เจ้า
เป็นธุระ เจ้ากับช่างเหอรีบกลับไปอยู่กับแม่สามีเถอะ พຽງนี้อย่าลืมมา
เยี่ยมข้าในวันปีใหม่ก็แล้วกัน"

"คุณหนู..." นางร้องเรียกอีกครั้ง เห็นหลี่ช่างเหอถือผ้าพันคอกับ
ถุงมือยิ้มขอบคุณเงินสี่อเนียงแล้ว สีเชยจึงได้แต่ถอนหายใจ ก้าวขา
ออกไปข้างหนึ่งและฉุดคิดอะไรได้จึงหันกลับมา "คุณหนู อย่าให้อู่เกอ
ติดภาพนาจาปวนทะเลในเรือนตะวันออกเด็ดขาด เรือนตะวันออกติดภาพ
เล่นตลกเอาใจบิดามารดาที่ป่าวชื่อมาให้ดีกว่า"

ภาพเล่นตลกเอาใจบิดามารดาเป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ภาพวาดที่สะท้อน
ถึงความมกตัญญู กล่าวถึงเรื่องราวของเหล่าไหลจื่อที่ใช้ชีวิตอย่างสันโดษ

ในแคว้นฉู่ในยุคชุนชิว เพื่อหลบเลี่ยงจากความวุ่นวาย เขาทำนาอยู่บนภูเขาเหมิงซานทางตอนใต้ เป็นคนกตัญญูต่อบิดามารดา อายุเจ็ดสิบกว่าแล้วยังไม่บอกว่าตนเองแก่ มักจะสวมเสื้อผ้าหลากสี ถือกองป้อมแป้งเหมือนเด็กๆ คอยเอาอกเอาใจบิดามารดา ครั้งหนึ่งเขาหาบน้ำมาให้บุพการีทั้งสองและหกล้มตอนก้าวเข้ามาในบ้าน ด้วยกลัวว่าบิดามารดาจะเสียใจ จึงแก้งนอนร้องให้อยู่บนพื้นเหมือนเด็กๆ หยอกสองผู้อาวุโสให้หัวเราะ

เส้นจางซึ่งเป็นคนกตัญญู เห็นเงินสี่เหนียงติดภาพปีใหม่ภาพนี้แล้วจะต้องชอบแน่

ทรงเซียงตั้งใจจัดเรือนตะวันออกเสียดิบตี สีเซวี่ยเดาว่าบางทีเส้นจางซึ่งอาจมาค้ำที่นี้ ต้องคว่ำโอกาสนี้มัวใจเขาไว้ ดังนั้นเรือนของเงินสี่เหนียงจะติดภาพน่าขำแบบเด็กๆ ไม่ได้เด็ดขาด เพื่อให้สอดคล้องกับจิตใจกตัญญูของเขา ตัดยี่สิบสี่ภาพที่แสดงถึงความกตัญญูจึงเหมาะที่สุด

แต่เจียนเหวินเจียนอยู่กลับตั้งต้นจะติดภาพนาจาป่วนทะเล เอาแต่บอกว่าภาพเล่นตลกเอาใจบิดามารดานั้นไม่มีสีสัน ขาดความครึกครื้นเงินสี่เหนียงเองก็ไม่ว่าอะไร

"คุณหนู ท่านได้ยินหรือไม่เจ้าคะ!" เห็นเงินสี่เหนียงเอาแต่มองเจียนเหวินเจียนอยู่ติดกลอนคู่ด้วยท่าทางเหม่อลอย สีเซวี่ยอดร้องเรียกอย่างซัดใจไม่ได้

นี่เป็นเรื่องใหญ่ จะทำส่งเดชไม่ได้เด็ดขาด!

สีเซวี่ยผู้นี้ อีกสองสามวันจะเป็นแม่คนอยู่แล้วยังไม่รู้จักสงบเสงี่ยมคนท้องมักจะดูร้ายอย่างไรเหตุผล เงินสี่เหนียงหันไปมองอีกฝ่ายด้วย

สีหน้าที่ไม่รู้ว่าหวัหระหรือร้องไห้ดี "ซำรู้แล้ว เจ้ารีบไปเถอะ"

ได้ยินอย่างนี้สีเซวียถึงเดินตามหลังฉางเหอไปอย่างพอใจ

สุดท่ายภพพนจจาปวนทะเลก็ถูกเจียนอุ้ตติไว้ในเรือนตะวันออก ยามนี้เงินสื่อเหนียงนั่งซัดสมาธิอยู่บนเตียงเตา หรือตามองนจจาน้อยที่มี ผ้าแพรสีแดงพันตัว เท้าเหยียบวงล้อไฟ มือถือหอกอัคคีและผาดโผน อยู่บนเกลียวคลื่นสีเซียวปั่นปวนด้วยท่าทางดุตัน

เจียนอุ้ชอบนจจาน้อยที่เม้มปากแน่นวางท่าเหมือนผู้ใหญ่แบบนี้ มากที่สุด เงินสื่อเหนียงเคยเล่านิทานเรื่องนจจาปวนทะเลให้พวกเขาฟัง ตั้งแต่ซื่อภพกลับมา ทั้งสองก็บังเกิดจินตนาการล้นเหลือ แสดงเรื่องราว สนุกสนานของ 'นจจาปวนทะเลตอนพิเศษ' ใหนางดูโดยไม่ได้เตรียมตัว มาก่อน คิดถึงสีหน้าร่ำเรงเบิกบานของเจียนอุ้ตอนนั้นแล้ว ดวงตาของ เงินสื่อเหนียงทอแววยิ้มอยู่ลึกๆ แวดตาอ่อนโยนลงกว่าเดิม

ลูกชอบนจจาและดิงตันจะติดไว้ตรงนี้ ไม่รู้เส้นจซึ่งเห็นแล้วจะว่า อย่างไร จะหวัหระเยาะนางหรือไม่

ที่สีเซวียยืนกรานคัตค้ำคงเป็นเพราะกลัวเขาจะไม่ชอบกระมัง และที่ ดิงตันจะให้ติดภาพเล่นตลกเอาใจบิดามารดาก็เพื่อประจบเขานั้นแหละ

แต่นี้เป็นบ้านของเจียนเหวินเจียนอุ้ พวกเขากระตือรือร้นและชอบ ขนาดนี้ นางจะตัดใจปฏิเสธได้อย่างไร วันเวลาที่พวกเขาจะได้ล้อมอยู่ รอบตัวนาง ใช้ชีวิตอย่างไรห้วงไรกังวลแบบนี้เหลืออีกไม่มากแล้ว ตอนนี้มี ความสุขได้หนึ่งวันก็ต้องไขว่คว้าไว้ก่อน ส่วนเส้นจซึ่ง เขาเป็นเพียงแขก ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนางเท่านั้น ความชอบความเกลียดของเขาไม่เกี่ยวอะไร

กับนาง

ระหว่างที่มองภาพอย่างใจลอย ได้ยินเสียงอะอะดังมาจากข้างนอก
เงินสี่เหลี่ยมนี้หน้า

"ผนังเพิงทาสี แกะออกมาก็คือรอยหมด!" ชิวจิวซ่าทำมองอักษรผู้
ที่ติดกลับหัวอยู่บนผนังสีขาวบริสุทธิ์บนเฉลียงทางเดินที่ตรงกับประตูพอดี
"แต่ถ้าไม่แกะออกมา คนที่มาเยี่ยมเยือนต้องหัวเราะเยาะแน่!" คนอื่น
จะคิดว่าพวกเขาทั้งบ้านไม่มีใครรู้หนังสือ ถึงได้ติดอักษรผู้กลับหัวแบบนี้
"แล้วจะทำอย่างไรดี" น้ำเสียงเจ้อแววสะอื้นเหมือนจะร้องไห้

"ข้าคิดออกแล้ว!" เจียนเหวินปรบมือ "พวกเราติดรูปเด็กทั้งห้า
ยื้อแย่งผักบัวตกลงไป" เขาเป็นขึ้นไปบนตั่งลองทาบดู "แบบนี้ก็ปิดอักษร
ผู้จนมิดแล้ว" ภาพปีใหม่นั้นเตรียมไว้ติดในเรือนด้านหลัง ตอนนี้อยู่ปิดบัง
ความขายน่าจึงจำเป็นต้องตั้งใจเสียสละ เจียนเหวินพูดพลางมองเจียนอู่

"ใช่ เค้าแบบนี้แหละ!" เจียนอู่พยักหน้าตาม "พี่ชิวจิวซ่าไปเอาภาพมา"
เขาสั่ง "อย่าให้ท่านแม่รู้เด็ดขาด"

"เอ่อ..." ชิวจิวซ่ารู้สึกไม่ถูกต้อง แต่อธิบายไม่ถูก ก็ปฏิบัติตามมองผนัง
แคบยาวตรงหน้า

"มีคนติดภาพปีใหม่วั้นบนเฉลียงทางเดินที่ไหนกัน" จิวเหิงที่เสียบ
มาตลอดแทรกขึ้น "ไม่ประกบผนังบนเฉลียงทางเดินสูง ภาพนั้นกว้าง
ติดไปแล้วยอมไม่เหลือที่ว่างอีก จะดูได้ที่ไหน" แบบนั้นไม่เรียกว่าติดภาพ
ประดับ เรียกว่าทำให้ผนังเปรอะเปื้อนมากกว่า

ผู้คุ้มกันคนอื่นๆ สายหน้าตาม "แกะออกแล้วทาสีใหม่เถอะ" ใช้เวลา
ไม่นานก็ทำเสร็จแล้ว เด็กก็คือเด็ก เรื่องเล็กแค่นี้ก็โวยวาย ทำราวกับฟ้า

จะถล่มลงมาอย่างนั้นแหละ ผู้คุ้มกันหลายคนซ่อนแนวซบซันในดวงตาไว้
ไม่มี

เจียนเหวินหน้าแดง "พุงนี้จะมีไหมแล้ว ทันเสียที่ไหน!"

"ยึกยักซึกซึกจริงๆ พื้นที่เล็กนิดเดียว แถมยังอยู่บนเฉลียงทางเดิน
ไม่แห้งจะเป็นไรไป!" ผู้คุ้มกันนามว่าซุนซึ่งเสียงไม่เห็นด้วย

"เหวินเกอ..." ถูกต่อว่าจนอึดอัดไปหมด ชิวจวีจึงแอบดึงเสื้อของ
เจียนเหวิน

"เดี๋ยวลูกแม่โกรธ!" เห็นพี่ชายถูกตำหนิ เจียนอู่หน้าแดงไปถึงลำคอ
วันที่สามสิบจะทำให้ผนังเปียกและไปหมดได้อย่างไร" น้ำเสียงเฉียบขาด
เผด็จการ "ท่านแม่บอกว่าเป็นบ้านข้า ข้าบอกว่าได้ก็ยอมได้!" เขาชี้ตั้งจวี
ที่ยืนเสียบมาตลอด "รีบไปเอาภาชนะนั้นมา!" ทำทางดูด้นเหมือนอัครพาลน้อย
คนหนึ่ง

ตงจวีตัวสั่น รีบรับคำติๆ กัน

ครันเห็นเจียนเหวินส่งสายตามาให้ เจียนอู่จึงหันกลับไป

เงินสี่เหนียงกำลังยิ้มน้อยๆ มองพวกเขา

"ท่านแม่..." ทำที่ดูด้นของเจียนอู่หายไปทันใด "ข้า...ข้าติดอักษรผู้
กลับหัว..." เสียงเบาเหมือนยุง เพราะเขาเพิ่งรับปากท่านแม่ว่าจะทำงานนี้
ออกมาให้ดี

"อู่เกอพูดว่าอะไรนะ" เงินสี่เหนียงโน้มตัวลงเฉยๆ

"...ข้าติดตัวผู้กลับด้าน แถมยังคิดจะปิดทับด้วยภาพเด็กทั้งห้าอ้อยแย่ง
ผักบัวโดยไม่บอกท่านแม่" เจียนอู่เสียงดังขึ้นอีกนิด ทำให้เงินสี่เหนียง
ได้ยีนชัดพอดี

"อะไรนะ" เงินสี่เหนียงขมวดคิ้ว

ตั้งรู้ว่าท่านแม่ต้องการให้เขายอมรับผิดเสียงดัง เจียนอุ้งจึงเฝ้าปากแน่น ท่านแม่สอนพวกเขาตั้งแต่เด็กว่า 'ผิดแล้วรู้จักแก้ไขเป็นสิ่งที่ดีที่สุด' ไม่ใช่ว่าเขาไม่กล้ารับผิด แต่เขาไม่ยอมยอมรับผิดต่อหน้าผู้คุมกันหน้าตาเย็นชานิสัยประหลาดพวกนี้ ทั้งที่เมื่อครู่เขาเพิ่งจะวางอำนาจใส่พวกเขาไปหยกๆ

เงินสี่เหนียงค่อยๆ หรีตาและยึดตัวขึ้นช้าๆ

เจียนอุ้งเห็นท่านแม่จะหันหลังจากไปแล้ว จึงตกใจรีบคว้าตัวนางไว้ "ท่านแม่ ข้าผิดไปแล้ว!" เขาทำปากย่น พุดเสียงดังว่า "ข้าติดอักษรผูกกลับหัวทำลายความไว้วางใจของท่านแม่!"

เงินสี่เหนียงโบหน้าระบายยิ้ม "อุ้งบอกว่าคุณฉลาดมาถึงบ้านเราแล้วหรือ"

โชคกลมมาถึงแล้ว?

"ท่านแม่ ท่านแม่..." เจียนเหวินเจียนอุ้งตั้งชายเสื้อของเงินสี่เหนียงดวงตาจ้องนางไม่กะพริบ โบหน้าเล็กแดงเรื่อ ท่านแม่หมายความว่า...

เงินสี่เหนียงยิ้มพยักหน้า "วันที่หนึ่งให้ชีวิตวีไ้ไปยื่นใต้คำว่าผู้ค้ำนี้ใครบอกว่าผู้บ้านเรากลับหัว เจ้าก็โค้งคำนับเขาแล้วบอกว่าขอบคุณ" การติดผูกกลับหัวในวันปีใหม่ไม่ใช่เรื่องแปลกในชาติก่อน แทบจะกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้วด้วยซ้ำ

แบบนี้ก็ได้ด้วยหรือ หลังจากเข้าใจความหมายของเงินสี่เหนียงแล้วบรรดาผู้คุมกันต่างเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง

"ข้าเข้าใจแล้ว!" เจียนเหวินเจียนอุ้งกระโดดเหยงๆ "ท่านแม่ ท่านแม่

พวกเราติดคำว่าผู้ที่เหลือกลับหัวหมดเลยได้ไหม"

"ได้สิ" เงินสี่เหนียงยิ้มพลางลูบดวงหน้าเล็ก "แต่เหวินเกอต้องดูให้ดีละ ตัวผู้กลับหัวได้ อย่าให้ตุ๊กตาพวกนั้นห้อยหัวลงมาคารวะพวกเราแล้วกัน" นอกจากอักษรผู้เดียวๆ แล้ว เงินสี่เหนียงยังซื้ออักษรผู้ทำขึ้นด้วยศิลปะ การตัดกระดาษ ขอบขลุ่ยลอยตาของเด็กนำโชค บ้างกอดปลาไนไว้ บ้างสวมเอี๊ยมที่ปักคำว่าผู้สี่แดงสด

"ท่านแม่วางใจได้ คราวนี้ข้าจะไม่พลาดอีก!" เจียนอุ้มบอกรับรอง อ้าปากจะเรียกพี่ใหญ่จี้ แต่เห็นผู้คุ้มกันคนอื่นข้างกายเขาแล้ว เจียนอุ้มหันหน้ากลับมาตึงเจียนเหวินเข้าไปในบ้าน "พวกเราไปติดในห้องท่านแม่ก่อนดีกว่า!"

เงินสี่เหนียงเห็นเด็กๆ เข้าไปในบ้านแล้ว จึงเก็บรอยยิ้มและค่อยๆ หมุนตัวกลับไปมองผู้คุ้มกันทั้งสี่ที่มีจี้ไหวเฟิงเป็นหัวหน้า

ทั้งสี่ยึดเอวขึ้นทันที

"คุณหนู" จี้ไหวเฟิงร้องเรียก

เงินสี่เหนียงถอนสายตากลับมา มือชี้ไปที่ประตู "หากทุกคน ไม่อยากเป็นผู้คุ้มกันที่นี่ ประตูอยู่ทางนั้น พวกเจ้าเดินออกไปได้ทุกเมื่อ!" นางตรงเข้าประเด็น "เหวินเกออยู่เกอจะเด็กแค่นี้หนิก็นับเป็นนาย เรื่องที่ พวกเขาดัดสันใจแล้ว พวกเขายอมต้องรับผิดชอบเอง ข้าไม่อยากจะยิน พวกเจ้าพูดกับพวกเขาด้วยน้ำเสียงแบบนี้อีก!" เสียงไม่ดัง แต่กลับเจือ ความน่าเกรงขามไม่อาจลวงเกินเอาไว้หลายส่วน

น่าขัน นางเสียเงินจ้างคนมาดูแลรักษาความปลอดภัย ไม่ได้จ้างคน มาเพื่อรังแกพวกนางแม่ลูก!

ดีชั่วอย่างไรพวกเขาก็เป็นชายชาติตรี จะยอมให้สตรีคนหนึ่งอบรม
สั่งสอนได้อย่างไร ทั้งที่ต่างรู้สึกเสียหน้า ใบหน้าของขุนซึ่งเหลียงแดง
จนเกือบเป็นม่วง เขาย่างเท้าทำท่าจะก้าวออกไป แต่ถูกจี๊หวเฟิงขวางไว้
และประสานมือค้ำบเงินสี่เหนียง "เมื่อครู่พวกเราว่าวามเกินไปขอรับ
คุณหนูโปรดวางใจ จะไม่มีครั้งต่อไปอีก!"

ได้ยินเสียงฝีเท้าห่างออกไปแล้ว จี๊หวเฟิงถึงเงยหน้าขึ้นช้าๆ แกวต
ที่มองผ่านหลังของเงินสี่เหนียงลุ่มลึกขึ้นทีละน้อย

เงินสี่เหนียงมองผ่านกระจกใสกระจ่างไปยังเจียนอุ้ที่ถูกจี๊หวเฟิง
อุ้มขึ้นไปแขวนธงบนราวแขวนโคม เจียนเหวินชะเง้อคอคออกมาสั่งอยู่ข้างล่าง
นางมองลูกชายเม้มปากด้วยท่าทางเหมือนผู้ใหญ่ด้วยแวตอา่อนโยน

เจียนอุ้ไม่รู้เป็นเพราะนางสอนสั่งหรือว่าเหมือนใคร เขาจะต้องลงมือ
ทำเองทุกเรื่อง เดิมทีราวแขวนโคมที่สูงสองจั้งมีกิ่งสนผูกประดับอยู่แล้ว
จู่ๆ เด็กสองคนพลันเกิดความคิดประหลาด ดึงดันจะปักธงสีต่างๆ ไว้กับ
กิ่งสนให้ได้ ความสุขของลูกชายนางยอมไม่ขัดขวาง สุดท้ายจึงกลายเป็น
ภาพที่เห็นอยู่ตอนนี้

เงินสี่เหนียงยิ้มส่ายหน้า ไฉนเขาจึงไม่เอาอย่างเจียนเหวิน ยืน
สั่งการอยู่ข้างล่างและให้จี๊หวเฟิงขึ้นไปทำเอง ตอนนี้นี้ดีละ เขาเหนื่อย
จนเหงื่อแตกพลั๊ก จี๊หวเฟิงยืนอยู่บนบันไดอุ้มเขายิ่งเหนื่อยกว่า จับพลัน
หน้าตาของนางกระตุก

จี๊หวเฟิงผู้นี้ยืนอยู่บนบันไดสูงอย่างนั้น มีอุ้มเด็กห้าขวบที่กระตุก
กระตักไปมาไม่อยู่นิ่ง แต่ไฉนเขาถึงดูไม่เหนื่อยเลยละ แม้แต่เจียนอุ้ยัง

เหงื่อแตก เขากลับหน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบ ทำท่าเหมือนกำลัง
อึดของที่เบาหวิว

เงินสี่เหนียงว่าอุ่นใจ หมุนตัวก้าวเร็วๆ ออกไปข้างนอก
แม่ครัวสวีเฟิงหันผลักประตูเข้ามา "คุณหนู ได้เกี่ยวสับเสร็จแล้ว
เจ้าคะ"

พอเห็นนาง เงินสี่เหนียงสงบจิตใจและเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก
"เอาใ้มาใ้ข้าปรง แล้วไปตามฉางไ้ที่เรือนด้านหลังมาพบข้า"

ฉางไ้เป็นน้องชายของหลี่ฉางเหอ เนื่องจากสี่เหนียงกับฉางเหอ
ลาหยุด เงินสี่เหนียงจึงใ้เขามาอยู่ที่นี่ เขากำลังเก็บห้องในเรือน
ด้านหลังที่ใ้เคียวเออเจียว ต่อไปไม่อาจเคียวเออเจียวได้อีกแล้ว นาง
ต้องรีบทำลายหลักฐานในห้องใ้หมด

พอปรงใ้เกี่ยวเสร็จ สวีเฟิงหันนวดแบ่งเสร็จพอดี ตงจวีจัดโต๊ะ
เตรียมห่อเกี่ยว

เจียนเหวินเจียนอู่วิ่งตึ่งๆ เข้ามา "ท่านแม่ ท่านแม่...ติดกลอนคู่เสร็จ
เรียบร้อยแล้ว โคมก็แขวนเสร็จแล้ว มีงานอะไรต้องทำอีก"

เงินสี่เหนียงเหลือบมองจี้ไหวเฟิงที่ยืนรออยู่นอกห้องครัวอย่าง
นอบน้อม ก่อนจะก้มหน้ามองลูกชายอย่างรักใคร่ "ที่เหลือน่ะหรือ...
ใ้เหวินเกออยู่เกอของพวกเราไปแต่งตัวใ้หล่อ รอกินข้าวส่งท้ายปีนะสิ!"

"จั้นข้าใ้ส่ชุดสีน้ำเงินประดับขนจิ้งจอกใ้ใหม่" เจียนเหวินตาเป็น
ประกายทันที

รอยยิ้มบนใบหน้าของเงินสี่เหนียงไม่ลดลงเลย นางกล่าวขึ้นว่า
"ชุดนั้นต้องรอใ้ถึงวันที่หนึ่งก่อน"

เจียนอุ้ได้ยีนแล้วพลันห่อเหี่ยว ก่อนที่สายตาก็จะหยุดอยู่บนโต๊ะนวดแป้ง
ที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว พุดอย่างดีอกดีใจ "ข้าจะช่วยท่านแม่ห่อเหี่ยว!"

"ข้าก็ช่วยด้วย!" เจียนเหวินฟ่งเข้ามาทันที

แต่ถูกเงินสี่เหนียงขวางไว้ "ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน ล้างมือแล้ว
ค่อยมา" เมื่อเข้าทั้งสองแต่งตัวสะอาดสะอาด แต่แค่ครึ่งวันก็มอมแมม
ไปหมด ดูไม่ต่างจากผีน้อย

"เดี๋ยวบ่าวพาพวกเขาออกไปเองเจ้าคะ" ชิวจี้วางงานในมือและ
หันหลังพาเจียนเหวินเจี้ยนออกไป

"คุณหนู..." แม่ครัวสวีเฟิงหล่นอดพูดไม่ได้ "ถึงอย่างไรคุณชาย
ก็เป็นบุรุษนะเจ้าคะ" ผู้ชายจะเข้าครัวได้อย่างไร

"พวกเขาห่อเหี่ยวเป็นเสียที่ไหน" เงินสี่เหนียงยิ้มส่ายหน้า "แค่อยาก
เล่นสนุกเท่านั้นเอง เจ้าไม่ต้องสนใจ ให้พวกเขาเล่นไปเถอะ เล่นพอแล้ว
เดี๋ยวก็ออกไปเอง" เด็กๆ ชอบเล่นแบ่งกันทั้งนั้น จำได้ว่าสมัยเด็กตอนที่
บ้านห่อเหี่ยว นางชอบเล่นปั้นคนอยู่ข้างกายมารดา

สวีเฟิงหล่นลอบถอนหายใจ เจ้านายใหม่ของนางคนนี้นำใจลูกยิ่งนัก

เงินสี่เหนียงให้ห่อเหี่ยวให้กับผู้คุ้มกันทั้งหลายจัดโต๊ะเลี้ยงฉลองกัน
ที่ลานด้านหลัง ส่วนนางกับเจียนเหวินเจี้ยนอยู่และชิวจี้กินข้าวส่งท้ายปี
กันที่โถงด้านหน้าอย่างเบิกบาน

พอเก็บโต๊ะ สีเสียวกับห่อเหี่ยวเจอก็มาอวยพรปีใหม่

"บอกให้เจ้ามาฟุ้งนี้ ดึกตื่นปานนี้ยังจะมาอีก" เงินสี่เหนียงเห็นแล้ว
ตำหนิ "เจ้าตั้งครรวรก็อยู่ ระวังจะถูกของไม่สะอาดเข้า" นางไม่ใช่คนงมกาย

แต่หากไม่พูดแบบนี้ สีเซวียก็ไม่ระวังตัว

สมัยโบราณไม่มีไฟถนน ฟังได้แต่โคมไฟดวงเล็กที่ลมพัดมาที่กัศบวบ
อากาศหนาวเหน็บอย่างนี้ พาดตนเองออกมาล่าบากกลางค้ำกลางคืนบ่อยๆ
ซ้ำเร็วต้องเกิดเรื่องแน่

"บ่าวคิดถึงเกี่ยวฝีมือคุณหนูนี่นา" เงินสื่อเหนียงมีฝีมือทำอาหาร
ล้ำเลิศ ฝีมือการปรุงได้เกี้ยวยิงเป็นที่หนึ่ง สีเซวียกินของอร่อยเสียจน
เคยตัว

ชีวจวีหัวเราะคิก "อาสีเซวียมาซ้ำไปแล้วละ!" เรือนหน้าเหลือเกี่ยว
อยู่ไม่น้อยก็จริง แต่ถูกด้านหลังยกไปหมด บอกว่าไม่พอกิน

เงินสื่อเหนียงทำหน้าเก้อ "ซ้ำไม่ได้งนะ ใครจะไปรู้ว่าพวกเขากินจุ
ขนาดนั้น" อาหารส่งท้ายปีต้องทำให้มากหน่อย ทำให้เหลือจะได้เหลือกิน
เหลือใช้ บ้านนี้มีคนสิบเอ็ดคน นางตั้งใจสั่งให้สวี่เฟิงหลันเตรียมอาหาร
สำหรับสิบห้าสิบหกคนแล้ว ด้วยคิดว่าอากาศหนาว เก็บไว้ก็ไม่เสีย
คิดไม่ถึงว่าจะไม่พอกิน "เลยดูเหมือนว่าเจ้านายอย่างข้าตระหนี่ถี่เหนียว"
โชคดีที่มีขนมกับผลไม้แห้งที่เส็นจงซึ่งส่งมาให้ นางจึงให้ตงจวีนำไปให้
พวกเขา

สีเซวียอ้าปากหวอ

"ผลไม้แห้งที่คุณหนูให้ตงจวีเอาไปไม่มีใครแตะต้องเลยเจ้าคะ!"
สวี่เฟิงหลันยิ้มพูด "บ่าวเป็นแม่ครัวมาหลายปี เฟิงเคยเจอเหตุการณ์
แบบนี้เป็นครั้งแรก ไม่ใช่ทำน้อยไป แต่เป็นเพราะคุณหนูทำอร่อยเกินไป
ต่างหาก!" นางหัวเราะ "โชคดีที่อาหารบนโต๊ะในเรือนด้านหลังไม่ใช่ฝีมือ
คุณหนู หากอร่อยเหมือนอย่างเรือนด้านหน้า แม้แต่จานยังต้องถูกเสี่ย

จนสะอาดแน่!"

ทุกคนในบ้านหัวเราะครืน

"ขอให้อาสีเซวี่ยสุขสมบูรณ์ในวันปีใหม่!" ระหว่างที่พูดคุยหัวเราะกัน เจียนเหวินเจียนอู่พาจี้ไหวเฟิงกับคนอื่นๆ เดินเข้ามา พอเห็นสี่เซวี่ย เจียนอู่ก็โผล่เข้าไปใส่ทันที "ซ้ำจุดประทัดไปตั้งสองพวง!"

"ซ้ำก็จุดไปสองพวงเหมือนกัน!" เจียนเหวินไม่ยอมแพ้

ปีก่อนๆ ไม่มีเงินซื้อ พวกเขาต้องออกไปเก็บประทัดของบ้านอื่นที่จุดไม่ติด ปีนี้หรงเซิงอุตสาห์ส่งประทัดมาให้หลายพวง มีจี้ไหวเฟิงกับหลี่ฉางไห่คอยดูแลอยู่ เงินสี่เหนียงจึงวางใจให้พวกเขาจุดประทัดเล่นในลานบ้าน

เจียนเหวินเจียนอู่ได้สนุกอย่างเต็มที่จริงๆ

สี่เซวี่ยแม้จะเป็นห่วงกลัวเด็กเล่นประทัดจะเป็นอันตราย แต่เห็นท่าที่สนุกสนานร่าเริงของพวกเขาแล้วจึงเอออย่างเงินสี่เหนียง "เหวินเกอ อู่เกอกล้าหาญจริงๆ" คิดอะไรได้ก็หันกลับไปและเห็นนาจาท่าทำดูดันอยู่บนผนังห้องพอดี "คุณหนู!"

เงินสี่เหนียงหัวเราะคิก "เด็กๆ มีความสุข วันปีใหม่เจ้าอย่าหาเรื่องไม่สบายใจเลย"

หลี่ฉางเหอเห็นสี่เซวี่ยทำท่าจะพูดต่อ จึงรีบดึงนางไว้

เจียนอู่มองสี่เซวี่ยอย่างงุนงง จู่ๆ ก็วิ่งไปที่เตียงเตา "ท่านแม่ พี่ใหญ่จี้บอกว่าตอนนี้เป็นวันที่หนึ่งแล้ว อาสี่เซวี่ยมาอวยพรปีใหม่กับท่านแม่แล้ว ข้าจะไปอวยพรปีใหม่ที่บ้านโก่วจือบ้าง ยังมีท่านลุงจาง ท่านลุงหลี่..."

เขานับนิ้ว

ออกไปอวยพรปีใหม่อีกจะได้สวมชุดขนจิ้งจอกตัวนั้น ชีวิตบอกว่า
เขาใส่ชุดนั้นแล้วดูสง่ามาก เหมือนองค์ชายน้อย

เงินสี่เหนียงมองจี้ไหวเฟิง

จี้ไหวเฟิงมีสีหน้าอึดอัด เขาแค่พูดความจริงกับเจียนอู่เท่านั้น พัน
ยามจื่อ* ไปยอมเป็นวันที่หนึ่ง ไม่ได้ยุ่งให้เด็กน้อยออกไปเที่ยวสักหน่อย
ไม่จำเป็นต้องตำหนิตนเอง เพียงแต่จู้ๆ เขาก็พบว่าในบ้านหลังนี้ เจียนอู่
เรียกสี่เซวี่ว่าอา เรียกหลี่ฉางเหอว่าอาเขย แต่กลับเรียกเขาว่าพี่

ในบรรดาพวกเขาสี่คน ศักดิ์ของเขาต่ำกว่าทุกคนเลยหรือ!

เขาขยับปากอยากบอกเงินสี่เหนียงให้บอกลูกให้แก้คำเรียกขาน
แต่พอคิดได้ว่าเจ้านายใหม่คนนี้อยากดูอ่อนแอบบาง ทว่าคำพูด
และการกระทำกลับเฉียบขาดชัดเจน หากเขาถูกปฏิเสธต่อหน้าทุกคน
จะต้องเสียหน้าแน่ คำพูดที่ออกมาถึงริมฝีปากจึงถูกกลืนกลับลงไป

ในห้องโถงพลันเงียบสนิท

หลี่ฉางเหอเห็นบรรยากาศผิดปกติจึงเกลี้ยกล่อมเจียนอู่ "อาสี่เซวี่
ไม่ได้มาอวยพรปีใหม่ พวกเราอยู่ที่นี้อยู่แล้ว กลับมาพักผ่อนต่างหาก"
หลังจากทรงเชิงกลับไป สี่เซวี่กับหลี่ฉางเหอก็ย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ พักอยู่
ในห้องห้องหนึ่งของเรือนตะวันตก "คืนนี้ดีแล้ว ช่างนอกมีดเกินไป พลังนี้
ข้าค่อยไปอวยพรปีใหม่เป็นเพื่อนอู่เกอดีไหม"

ถูกจ้องด้วยแววตาดูดันจี้ไหวเฟิงร้อนตัวและเบือนหน้าไปทางอื่น
ก่อนจะก้าวเข้าไปดึงแขนเจียนอู่และเอ่ยชวนว่า "อู่เกอเคยบอกว่าจะเล่น
หมากห้าเม็ดไม้ไผ่หรือ ข้าจะดูว่าฝีมือเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

* ยามจื่อ หมายถึงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

เห็นท่านแม่ไม่เห็นด้วย เดิมทีเจียนอุจะตั้งต้นต่อ พอได้ยินว่า จี้เหวเฟิงอยากเห็นฝีมือการเล่นหมากห้าเม็ดของเขาจึงกระตือรือร้น ขึ้นมาทันที "เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว แม่แต่พี่ชายยังสู้เข้าไม่ได้เลย!"

"เจ้าพูดเหลวไหล!" เจียนเหวินไม่พอใจ

"เข้าไม่ได้พูดเหลวไหล" เจียนอุเถียง "เจ้าเอาชนะเข้าไม่ได้ เล่นสิบตา แพ้เจ็ดตา!" เจียนเหวินเจ้าเล่ห์กว่าก็จริง แต่หากพูดถึงเรื่องหมากห้าเม็ด หรือเล่นฆ่าตัว เขาเล่นอย่างไรก็ไม่ชนะเจียนอุ

"แพ้ชนะเป็นเรื่องปกติของชายชาติทหาร เจ้าเองก็เคยแพ้เข้า!" เจียนเหวินหน้าแดง ทำท่าเหมือนจะกินเจียนอุ "พอเจ้าแพ้ก็ขี้โกง!"

"ใครขี้โกง!" เจียนอุเหวี่ยงหมัดจะพุ่งเข้าใส่

หลี่ฉางไห่เห็นทั้งสองจะลงไม้ลงมือกัน จึงรีบหยิบหมากห้าเม็ด เข้ามาไกล่เกลี่ย "เหวินเกออุเกออย่าทะเลาะกันเลย ใครเก่งกว่ากัน มาประลองกันรู้แล้วมิใช่หรือ"

ทั้งสองจึงตัดสินใจประลองฝีมือกัน

ก่อนหน้านี้เป็นการประลองกันเองระหว่างเจียนเหวินกับเจียนอุ ภายหลังจี้เหวเฟิงกับคนอื่น ๆ เข้าร่วมอย่างอดไม่ได้ ที่ทำให้เงินสี่เหนียง ประหลาดใจคือแม้จะเป็นผู้ใหญ่กันทั้งนั้น อีกทั้งจี้เหวเฟิงยังดูเฉลียวฉลาด แต่พอเล่นหมากห้าเม็ด คนพวกนี้ก็กลับสู้เจียนอุไม่ได้ เห็นเขาแพ้และ มองนางด้วยสีหน้าอึดอัด นางจึงส่ายหน้ากำชับหลี่ฉางเหอว่า "คอยดู เหวินเกออุเกออย่าให้เล่นดึกจนเกินไป" จากนั้นก็ตั้งสี่เขวี่กลับไปพักผ่อน ในห้อง

ร่างกายนางไม่แข็งแรง เห็นเจียนเหวินเจียนอุมีความสุข ทนอยู่ด้วย

ขอลงนามอภทท 2

มาจนถึงตอนนี้นับว่าถึงขีดจำกัดสูงสุดแล้ว

เช้าวันที่หนึ่ง ครั้นได้ยินว่าเจียนเหวินเจียนอยู่ถึงยามอิน* เงินสี่เหนียง คิดว่าพวกเขาคงตื่นไม่ไหว ตั้งใจว่ารอต้มก๊วยเสีจค์ค่อยเรียกพวกเขา คิดไม่ถึงว่าพอได้ยินเสียงประทัดจากข้างนอก ทั้งสองจะลุกจากเตียงเอง และล้างหน้าแปรงฟันโดยไม่ต้องให้เงินสี่เหนียงสั่ง จากนั้นก็ออกไป จุดประทัดกับจี้ไหเวเฟิง

สี่เหนียงที่อยู่ในเรือนฟังแล้วหัวเราะ "เหวินเกออยู่เกอโตแล้ว เรื่องพวกนี้ ไม่ต้องให้คุณหนูเป็นห่วงแล้วล่ะ"

ตามธรรมเนียมเมืองอู่ถึง เกี่ยวที่หอในวันที่สามสิบจะต้องเก็บไว้ ครั้งหนึ่งสำหรับต้มตอนเช้า ตอนช้อนเกี่ยวขึ้นมายังต้องจุดประทัดด้วย แต่พวกนี้ล้วนเป็นเรื่องของผู้ใหญ่

"เด็กยากจนต้องขึ้นเป็นประมุขที่บ้านเร็ว" เงินสี่เหนียงยิ้ม "เด็กๆ ต่างสนใจใคร่รู้ธรรมเนียมพวกนี้ หากชี้แนะพวกเขาด้วยความอดทน ไม่มีหรอกที่จะจำไม่ได้" น้ำเสียงเจือแววเศร้า หวังว่าเจียนเหวินเจียนอยู่ เติบโตแล้วจะยังจดจำช่วงเวลาที่มีความสุขตอนนี้ได้อยู่

หลังกินข้าวเช้า เจียนเหวินเจียนอยู่เปลี่ยนมาสวมชุดสีน้ำเงินประดับ ขนจึงจอกอย่างตื่นเต้นดีใจ

ห้องโถงพลันสว่างไสว แม้แต่พวกจี้ไหเวเฟิงเห็นแล้วยังตะลึง

เส้นจงซึ่งเป็นบุรุษรูปงามที่หาตัวจับยากคนหนึ่ง เจียนเหวินเจียนอยู่ หน้าตาเหมือนเขาราวกับพิมพ์เขียว อีกทั้งอายุยังน้อย คิ้วตาที่สง่างาม

* ยามอิน หมายถึงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

เจือแววไร่เตียงสาแบบเด็กๆ ดูราวกับเทพบุตรจากสรวงสวรรค์ที่ลงมา
ยังแดนมนุษย์

มองลูกชายที่น่ารักผุดผ่องสองคนนี้แล้ว หัวใจของเงินสี่เหนียงแทบ
จะละลาย เพื่อพวกเขาอยากว่าแต่สองปีเลย ต่อให้ต้องสูญเสียอิสรภาพไป
ชั่วชีวิตก็คุ้มค่า

เห็นจี้แหวนเฟิงทำท่าจะพาพวกเขาออกไป เงินสี่เหนียงขวางไว้อย่าง
แนบเนียน "ให้ฉางเหอพาพวกเขาออกไปเถอะ ฉางเหอรู้จักเพื่อนบ้าน
แถบนี้ทั้งหมด วันนี้เป็นวันที่หนึ่ง เด็กๆ จุดพลุกกันเยอะ พวกเจ้าคอยระวัง
หน้าบ้านหลังบ้านให้ดี อย่าให้สะเก็ดไฟกระเด็นเข้ามาจนลูกไหม้"

เด็กสองคนออกจากบ้านไปด้วยความตื่นเต้นฮึกเหิมไม่ถึงยามเขิน
เจียนเหวินเจียนอู่ก็กลับมาในสภาพห่อเหี่ยวเหมือนมะเขือถูกน้ำค้างแข็ง

แคว้นเดียว ชุดตึ๋ง ก็ถูกสะเก็ดไฟไหม้เป็นรูหลายรู อีกทั้งข้อศอกซ้าย
ของเจียนอู่ยังเปื้อนรอยดำเป็นวงกว้าง

"เป็นเพราะข้าประมาทเอง ไม่รู้ว่าผ้าแพรทอลายไม่ทนไฟขนาดนี้"
หลังฉางเหอทั้งละอายใจและไม่สบายใจ สีหน้าเคร่งเครียด ได้ยินสี่เหนียง
บอกว่าสองชุดนี้ซื้อมาด้วยเงินหกลีบตำลึง

นานที่เดียวกว่าเงินสี่เหนียงจะได้สติ นางย่อตัวลงพลิกดูเสื้อผ้า
ที่ถูกไหม้เสียหายและลอบถนหนายใจ พวกเขาชุกชนจนเคยตัว ไม่รู้ว่า
สวมเสื้อผ้าใหม่ต้องระวังให้มากหน้อย เงินตั้งหกลีบตำลึง เป็นค่าใช้จ่าย
ในการปลูกบัวในสระรวมถึงค่ายาของนางได้ตลอดทั้งปี เงินสี่เหนียง
รู้สึกเสียดายเหลือเกิน แต่นางไม่เคยตำหนิพวกเขาเรื่องที่ชุกชนจนทำ
เสื้อผ้าเสียหาย ในใจอดคิดไม่ได้ว่า แถมนี่ยังเป็นเสื้อผ้าชุดแรกที่บิดา

บั้งเกิดเกล้าซื้อให้พวกเขา มีคุณค่าในการระลึกถึงอย่างมาก น่าเสียดาย
ที่แค่วันเดียวก็เสียหมดแล้ว 'ไม่รู้ถ้าเสีงซึ่งรู้ว่าลูกตนเองซุกซนขนาดนี้
เขาจะไม่เห็ดือดดาลหรือไม่'

หางตาเหลือบเห็นท่านแม่ดูเหมือนไม่ได้โกรธมาก เจียนอุ้งใจเกล้า
มากขึ้น บ่นเสีงค่อยว่า "เสี้อผ้าเฮงชวย สู้ผ้าปานยังไม่ได้ด้วยซ้ำ
ก่อนถ่านตกลีงยังไม่เป็นอะไรเลย" ซูดผ้าปานที่เขาสวมเมื่อสองวันก่อน
เคยถูกก่อนถ่านหล่นใส่ แต่ก็ไม่เป็นรูขนาดนี้

เห็นท่านแม่เพียงแต่ทำโทษไม่ให้ออกไปไหน เจียนเหวินเจียนอุ้ง
ลอบหันหลังและทำหน้าทะเล้นใส่กัน

หลังจากนั้นเจียนเหวินเจียนอุ้งก็ระมัดระวังมากขึ้น เข้าตุ่วันที่สอง
สี่เซวียให้พวกเขาสวมเสี้อทอลายสามชั้น ก่อนออกจากบ้านยังกำซัป
นักหนาว่าคีนนี้อย่าทำให้เสี้อถูกเผาเป็นรูกลับมามากี หลังจกนั้นถึงพรู
ลมหายใจออกมา

วันที่สามพอกินข้าวเสร็จ เจียนเหวินเจียนอุ้งก็หายออกไปทันที

เนื่องจากเป็นวันที่ฝายหญิงต้องกลับไปเยี่ยมครอบครัว คนมาอวยพร
ปีใหม่จึงน้อยลง เงินสี่อเหนียงถือโอกาสถามถึงเรื่องบ้าน "ครอบครัวของ
ลุงอวีจะย้ายไปเมื่อไร"

"ออกเดินทางวันที่หกเจ้าคะ" สี่เซวียตอบ "เมื่อวานตั้งใจเรียกบ่าว
ไปหา บอกว่าซนของออกมาหมดแล้ว เหลือไว้อาศัยชั่วคราวเพียงห้องเดียว
เท่านั้น" นางยืมมองเงินสี่อเหนียง "ตอนนี้พวกเราคงไม่ได้ใช้แล้ว หรือ
จะให้ฉางเหอปล่อยเข้าไปก่อนเจ้าคะ"

ปล่อยเช่า? ข้ายังคิดจะเปิดโรงผลิตยาอยู่นะ!

บ้านของลุงอภิวรรณสงบ ตอนแรกที่นางซื้อไว้เพราะตั้งใจรอให้เชียวววี เปิดตัวยาลูกกลอนให้นาง แล้วนางจะเปิดโรงงานผลิตยาเล็กๆ ที่นั่น แต่เนื่องจากยังไม่ได้เริ่มต้นอะไรเลย ที่ผ่านมานางจึงไม่ได้เอ่ยถึง เพียงแต่ทุ้มเงินก้อนโตซื้อบ้านเอาไว้ก่อน

"เอาไว้ก่อนเถอะ" เงินสี่หมื่นนึกถึงเงินทุนสำหรับก่อตั้งโรงผลิตยาที่ยังหาไม่ได้แล้วกลืนคำพูดกลับลงไป เปลี่ยนเป็นเอ่ยว่า "สองวันนี้ข้าอยากไปเมืองซังจิง" เชียวววีไม่มีข่าวคราวเลย นางเดินทางไปด้วยตนเอง สักครั้งดีกว่า ถือเป็นการเร่งเร้าเชียวววีไปในตัว เชียวววีมีเวลาอีกเยอะ แต่นางไม่เหลือเวลามากมายให้พุ่มเฟื่อยแล้ว

สี่ชั่ววัยตกใจ "คุณหนูจะไป..."

กำลังจะพูด เสียงอะอะดังขึ้นนอกประตูเสียก่อน

เงินสี่หมื่นกำลังจะสั่งให้ตงจวีไปดูว่าใครมา ชิวจวีก็วิ่งเข้ามา อย่างตื่นเต้น "คุณหนู ท่านแม่ทัพมาเจ้าค่ะ!"

เงินสี่หมื่นสะดุ้งโหยง พอตั้งสติได้ก็กลนลานลุกขึ้น ทางหนึ่งสั่งให้ชิวจวีไปตกรอกที่ประตู อีกเดี๋ยวถ้าเจียนเหวินเจียนอุ๊กกลับมาให้แอบพาไปที่เรือนด้านหลัง อีกทางเรียกตงจวีให้ตามนางออกไปต้อนรับท่านแม่ทัพ อีกหน่อยเสินจงซึ่งจะเป็นผู้บังคับบัญชาอย่างเป็นทางการของนางแล้ว ธรรมเนียมการต้อนรับและการส่งแขกพวกนี้จะละเอียดไม่ได้เป็นอันขาด

พอถึงประตู เสินจงซึ่งก้าวอาดๆ เข้ามาพอดี ร่างกายเปี่ยมด้วยไอเยียบเย็น ใบหน้าเยียบคม ดูน่าเกรงขาม ทำเอาตงจวีตกใจจนขาสั่น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)